



SOCIALISTISK • INFORMATION

Vejen til socialisme?

>> Strategidebat anno 2012

LÆS OGSÅ OM:

Sejr for antirascismen

| Arabiske revolutioner

| S-R-SF-regeringen

Programdiskussion og socialistisk strategi

Så kom endnu et nummer af SI. Desværre en måned senere end oprindelig planlagt, fordi vi er meget afhængig af forskellig frivillig arbejdskraft.

Valget i eftersommeren har haft mange konsekvenser for Enhedslisten. En af de mest positive er en fornyet interesse for Enhedslistens Principprogram, og op til årsmødet har der været til tider heftige diskussioner af socialistisk strategi. Udgangspunktet har været årsmødeforslaget »Enhedslistens mål 2012-2016«, som blandt andet indeholder et forslag om en diskussion af nyt principprogram.

Vi bringer på side 3 og 9 nogle af de seneste indlæg. Michael Voss og Pelle Dragsted diskuterer »en revolutionær vej til socialisme« og kommer langt omkring med emner som fredelig overgang, vold, demokrati og Folketingets rolle.

Andre steder i verden ser tingene meget anderledes ud. Men det er også vigtigt for venstrefløjen at forholde sig til de »arabiske revolutioner«, se interviewet side 26.

En anden diskussion, som valget har aktualiseret er spørgsmålet om synet på den nye Socialdemokratisk-Folkesocialistisk-Radikale regering. Hvordan skal venstrefløjen forholde sig og hvad betyder den nye regering for mobiliseringer og klassekamp i denne periode. Emnet var til diskussion på SAP's landsmøde i januar. Vi bringer på side 34 den tekst, som blev vedtaget med titlen »Klassekampen under S-R-SF-regeringen«

Mellem al det tunge stof er der en lille succeshistorie, nemlig »Århus for Mangfoldighed«. 5000 vidt forskellige mennesker mødtes til en fredelig demonstration, til afvisning af en lille flok ekstreme højrefløjsfolk. En historie, som forhåbentlig vil blive stående i mange år som det gode eksempel på at samarbejde og aktivisme giver mening: »Handling gir forvandling«.

God læselyst!

Kvartalsmagasinet **SOCIALISTISK • INFORMATION** udgives af SAP (Socialistisk Arbejderparti) – Dansk sektion af Fjerde Internationale.

SOCIALISTISK • INFORMATION redigeres og layouts af et udvalg bestående af: Åge Skovrind (Ansv.), Svend Vestergaard Jensen, Nina Trige Andersen, Jørgen Holst, Janus Noack, Bjarke Friberg, Martin Mørch, Bodil Olsen, Christina Celeste Nielsen

Sign. artikler står for forfatterens egen regning.
Henvendelse til redaktionen: si@sap-fi.dk

Et års abonnement på kvartalsmagasinet koster 200 kr. Bestil ved at skrive til si@sap-fi.dk eller via www.socialistiskinformation.dk

Socialistisk Information er også et netmagasin, se www.socialistiskinformation.dk. Her kan du også tilmelde dig netmagasinets nyhedsbrev, som udsendes hver 14. dag.

Print: Christensen Grafisk

ISSN 0108-1861

INDHOLD

STRATEGI:

En revolutionær vej til socialisme	3
En revolutionær, men demokratisk vej til socialisme	9

KOMMENTAR:

Skal Enhedslisten være det nye hjem for hjemløse reformister	12
Fire års dagpengereget	13

DEMO:

Sejr for antirascismen i Århus.	14
--------------------------------------	----

FAMILIESAMMENFØRING

Slut med point på kærlighed	16
-----------------------------------	----

ERHVERVSSKOLERNE

Frafaldet må stoppes.	18
----------------------------	----

INTERNATIONALE NOTER	20
----------------------------	----

UDTALELSE

Rio +20 og videre frem	22
------------------------------	----

INTERVIEW

Arabiske revolutioner	25
-----------------------------	----

GRÆKENLAND

Omstrukturering, revision eller sletning af gælden?	30
---	----

LANDSMØDEUDTALELSE

Klassekampen under S-R-SF-regeringen ...	34
--	----

KOMMENTAR

Politisere ikke markedsgøre seksualiteten	44
---	----

NY BOG

Mordet på Trotsky	46
-------------------------	----

SOMMER 2012

International Socialistisk Ungdomslejr ...	48
--	----

revolutionær vej til socialisme

»Jeg har svært ved at forestille mig, at så forskellige opfattelser af vejen til socialisme, som Pelle og jeg har, ikke også vil få konsekvenser for de handlinger og de politiske valg, vi træffer i dag og i morgen«, skriver Michael Voss.

Pelle Dragsted har skrevet en grundig replik til min artikel »Konturerne af en reformistisk strategi i Enhedslisten« Pelles artikel hedder »Vi står på samme side«

I sin replik opfordrer Pelle mig til at forklare, hvordan jeg opfatter udviklingen fra situationen i dag frem til et socialistisk samfund. Det vil jeg gerne forsøge, men først lige et par bemærkninger om rammerne for debatten:

Pelle mener, at jeg i har påduttet ham synspunkter, han ikke har. Det mener jeg bestemt ikke. Læsere, der er i tvivl, vil jeg opfordre til at genlæse den tekst, jeg oprindeligt citerede fra, min artikel og Pelles svar – og selv vurdere.

Der er masser af politiske vurderinger og holdninger, Pelle og jeg er enige om.

For mig er dette ikke en diskussion om, hvem der kan være medlemmer af Enhedslisten, men om hvilken strategi, vi skal arbejde sammen ud fra.

Jeg synes, at det er helt afgørende, at



DEBAT

Vi bringer her de to seneste indlæg i en debat mellem Michael Voss (medlem af SAP og Enhedslisten) og Pelle Dragsted (medlem af Enhedslisten og pressemedarbejder for EL). Diskussionen tager sit udgangspunkt i Enhedslistens årsmødeoplæg: »Enhedslistens mål 2012-2016«.

De tidligere indlæg i debatten, Michael Voss: »Konturerne af en reformistisk strategi i Enhedslisten« og Pelle Dragsted »Vi står på samme side« kan læses på www.socialistiskinformation.dk eller www.modkraft.dk.



det kommende årsmøde tager diskussionen om program og strategi alvorligt og ikke kortslutter den ved at følge HB's forslag om at skrotte det nuværende program uden diskussion og begynde forfra med at skrive et nyt.

»Hvordan forestiller Michael sig, at udviklingen fra i dag til, at et socialistisk samfund er tilvejebragt, vil se ud skridt for skridt?« Sådan spørger Pelle. Der er selvfølgelig grænser for, hvor detaljeret nogen er i stand til seriøst at besvare det spørgsmål. Men spørgsmålet formulerer fint, hvad jeg også mener en socialistisk strategi må besvare.

Objektive og subjektive betingelser

Når jeg tænker socialistisk strategi, tager jeg afsæt i to centrale forudsætninger:

For det første har arbejderklassen i en bred definition, der omfatter flertallet af befolkningen i Danmark, et objektive behov for at afskaffe kapitalismen og erstatte den med et socialistisk samfund. Kapitalis-



Frem til årsskiftet 2010/2011 så vi en række protester, demonstrationer og strejker mod angreb på velfærden, bl.a. de store demonstrationer i juni 2010.

men kan kun i begrænsede perioder skabe enkelte fremskridt for arbejderklassen og andre grupper i samfundet. Under kapitalismen vil vi om og om igen blive udsat for angreb på leveforhold, økonomiske kriser og ødelæggelse af naturgrundlaget. Det gælder uanset, om traditionelle borgerlige partier har regeringsmagten, eller om reformistiske partier er i regering – så længe de lader sig begrænse af kapitalismens rammer.

For det andet opfatter det store flertal af arbejderklassen ikke situationen sådan. Der eksisterer i arbejderklassen ikke en forståelse for kapitalismens begrænsninger eller for, at det både er nødvendigt og muligt erstatte den med et socialistisk samfund.

Strategiens centrale udfordring

Det er denne modsætning, som en socialistisk strategi må løse. Derfor kan en socialistisk strategi ikke isoleres til de krav, der er vigtige i dag, og de aktiviteter, der

skal til her-og-nu. Den kan ikke isoleres til det konkrete brud med kapitalismen, og den kan ikke begrænse sig til, hvordan vi forestiller os, at socialismen skal se ud.

En socialistisk strategi må udgøre en overordnet plan for, hvordan vi bidrager til, at arbejderklassen opnår en bevidsthed om nødvendigheden af et opgør med kapitalismen, en forståelse for, hvordan vi afskaffe kapitalismen og den organisatoriske styrke til at gennemføre det.

Min opfattelse af denne proces er baseret på en marxistisk analyse af samfundet og af de erfaringer, arbejderbevægelsen har gjort sig fra midten af 1800-tallet og frem til 2012. Det er ikke min private copy-rightede analyse og strategi. Det er en forståelse, som er udviklet af partier, politiske strømninger og individer parallelt med kapitalismens udvikling, og som jeg vil kalde den revolutionære marxisme. De konkrete formuleringer i denne artikel er det selvfølgelig kun mig, det har ansvaret for.

De fleste vigtige elementer i denne strategi genfinder jeg i Enhedslistens principprogram, men jeg vil her forsøge at beskrive så præcist som muligt, hvordan jeg opfatter det.

Modsætningerne mellem klasserne

Fordi kapitalismen kun fungerer, når kapitalejerne opnår stadig højere profit, vil den del af produktionsresultatet, som arbejderklassen får, hele tiden være under pres. Kapitalismen vil gå fra krise til krise af vekslende styrke. Det betyder, at arbejderklassen – og andre samfundsgrupper – må reagere, hvis de ikke vil have deres leveforhold forringet – for slet ikke at tale om, hvis de ønsker forbedringer.

I særlige perioder kan arbejderklassen opnå fremskridt. Det kræver en kombination af en stærkt organiseret arbejderklasse og en kapitalisme i en opgangsperiode. Men når kapitalismen har været i stand til at undgå og udskyde krisen, vender problemerne forstærkede

tilbage, og begrænsede reformer bliver til kontrareformer. Det oplever vi til fulde i dag. I hele Europa rulles gamle reformer tilbage. Selv borgerlige må konstatere, at en hel generation unge i dag sandsynligvis vil få en tilværelse med ringere leveforhold end deres forældre. Det har taget fart efter 2008, men det har stået på længere. Vi kan i dag ikke pege på mange velfærdsreformer fra de sidste 30-40 år, som ikke allerede er afskaffet eller under massivt pres fra politikerne. Samtidig begynder reallønnen at falde.

Spontan modstand

Presset kommer fra kapitalismen som system, fra kapitalejerne og fra de politikere, der vælger at administrere kapitalismen. Det fører til reaktioner fra arbejderklassen, fra dele af den eller fra andre grupper, som kommer under pres. Det foregår ikke altid så hurtigt, så markant og på den måde, vi som socialister ville ønske det.

Men på den ene eller anden måde reagerer arbejderklassen før eller siden med protester, demonstrationer, strejker, boykotter, besættelser og anden form for modstand. Den danske arbejderklasse har ikke været under samme pres som i mange andre europæiske lande. Men selv her så vi fra 2006 og frem til årsskiftet 2010/2011 en række protester, demonstrationer og strejker mod angreb på velfærden.

Aktive socialister kan være med og være »fødselshjælpere«, men grundlæggende bliver de ikke skabt af socialisterne. Det er en spontan reaktion mod den måde, kapitalismen fungerer på konkret. Det er i disse reaktioner, at kimen til et opgør med kapitalismen ligger.

Bedre styrkeforhold

Som resultat af disse kampe kan arbejderklassen opnå små sejre og forbedre styrkeforholdene i forhold til kapitalen. Klassen kan styrke en selvstændig organisering i form af en aktivisering og demokratisering af fagbevægelsens grundorganisationer, klubber og fagforeninger og med opbygningen af samarbejder på tværs af arbejdspladser og fag, for eksempel i tillidsmandsringer. I situationer, hvor fagbevægelsen er for stærkt kontrolleret af bureaukrater, kan det også tage form af

nye organisationsformer på og på tværs af arbejdspladser.

I den traditionelle socialistiske strategitænkning fokuserede man på kampe, delsejre og organiseringer, der var funderet på arbejdspladserne. Efter min mening er det stadig helt afgørende af to grunde. Dels er det her, at arbejderklassen har sin objektive samfundsstyrke, fordi samfundets produktion og øvrige funktion kan lammes, når arbejderklassen kollektivt nægter at medvirke. Dels fordi arbejdspladserne udgør et faktisk kollektivt fællesskab og dermed kan være udgangspunkt for at handle sammen og erkende fælles interesser.

Men arbejderklassen reagerer også mod konkrete udslag af kapitalismen i andre sammenhænge: Med afsæt i forsvaret af boligforhold, i forsvaret af kollektive velfærdsydelser eller i modstanden mod krige, klimaødelæggelser eller mod dobbeltundertrykkelse af særlige grupper i samfundet. Derfor opstår der også kampe og organisering omkring disse konflikter.

Politisk bevidsthed

Det er i forbindelse med disse protester og konflikter, at holdninger for alvor rykker. Det er her, at større eller mindre grupper i arbejderklassen kan erkende den faktiske modsætning til arbejdsgivere/kapitalistklasse/politiske ledere/systemet som sådan. Lige så uforståeligt det kan være for

en overbevist socialist, at folk accepterer tingenes tilstand og støtter borgerlig politik, lige så overraskende kan arbejderklassens bevidsthed ændre sig. Det sker, når man løsriver sig fra dagligdagens rutiner og vante tankegang og f.eks. nedlægger arbejdet, organiserer en demonstration, koordinerer protester med forældre på resten af landets skoler, osv. Nogle gange kan bare det at være »tilskuer« til omfattende mobiliseringer, betyde, at man radikaliseres politisk.

Det er sket gang på gang i historiens løb. Jeg har selv oplevet det blandt arbejdskolleger. Velfærdsprotesterne fra 2006 til 2010 fulgte fase for fase af en tilsvarende politisk bevægelse fra blå blok til Socialdemokratiet og fra Socialdemokratiet til SF. At det lykkedes S og SF at ødelægge det hele i løbet af et års tid, viser kun, at der skal mere til end spontan bevægelse.

Lige som arbejderklassen som sådan bevæger sig politisk mod venstre, når der er mobilisering og organisering, lige sådan forbedres muligheden for at overbevise mindre grupper om et samlet socialistisk perspektiv og behovet for at opbygge et socialistisk parti.

Dobbeltmagt

Kampe, delsejre og arbejderklassens organisering bevæger sig i bølger. Arbejderklassen bliver slået tilbage. Reforme undergraves eller tilbagerulles. Organisationer bliver nedbrudt eller gjort ufarlige gennem bureaukratisering og indsovnning i det kapitalistiske samfunds daglige funktion.

Men mulighederne opstår igen. Hvis det er lykkedes at fastholde dele af den selvstændige organisering, og hvis en bredere gruppe har fastholdt bevidstheden om kampens nødvendighed gennem tilbageslaget, så kan klassekampen skærpes til et niveau, hvor arbejderklassens krav, selvtilid og organisering er så stærke, at det kapitalistiske samfund ikke kan rumme det. Vi har tidligere i historien set, hvordan strejkende arbejdere har overtaget basale samfundsstrukturer som trafik, fødevareforsyning og hospitalsvæsen. Lige her og nu eksisterer sådanne isolerede initiativer i Grækenland.

Når den slags initiativer bliver generaliseret over hele landet, vil arbejderklassens



Michael Voss

» Kapitalismen kan kun i begrænsede perioder skabe enkelte fremskridt for arbejderklassen og andre grupper i samfundet.

organiseringer stå over for det kapitalistiske samfunds organisering med arbejdsgiverorganisationer, pro-kapitalistiske partier, kommunale og statslige apparater, politi og militær. Arbejderklassen kan og vil ikke acceptere den herskende samfundsform. Kapitalen og dens medhjælper kan ikke acceptere arbejderklassens krav og begyndende overtagelse af magten.

Det kan man kalde en dobbeltmagt-situation.

I den situation er der kun to muligheder: Enten går arbejderklassen og dens allierede hele vejen og overtager samfundsmagten, herunder kontrollen med de vigtigste dele af produktion og distribution. Eller også bliver den slået tilbage, og det gamle system bliver reetableret ofte i en væsentlig mere brutal udgave.

Det første er min opfattelse af en revolution.

Revolution

Den revolution må nødvendigvis være arbejderklassens eget værk, dvs. aktivt støttet af et flertal i befolkningen. Hvis det

kun er et mindretal, der støtter det, vil det ikke være muligt at overvinde en så magtfuld modstander som kapitalen, der har et statsapparat i ryggen. Hvis det kun er et mindretal, der er bag, vil man ikke kunne løse de opgaver, der skal tages hul på bagefter, når kapitalen som samfundsmagt ikke længere står i vejen. Hvis det kun er et mindretal, vil det ikke være, arbejderklassens magtovertagelse og dermed ikke den socialisme, jeg mener, vi skal slås for.

Netop fordi det er flertallets samfundsomvæltning, har vores side i kampen ikke som udgangspunkt behov for at bruge magt. Vi skal ikke tilstræbe voldelige kampformer, og jeg mener ikke, at vi kan udelukke konkrete historiske omstændigheder, hvor magtanvendelse ikke bliver nødvendig. Omvendt skal man være forsigtig med at udelukke, at arbejderklassen må tage fysiske magtmidler i brug. En samfundsklasse, som har så meget magt og rigdom, som kapitalistklassen har, vil næppe læne sig tilbage og sige: Nå, tager I det fra os, det var ærgerligt, så må vi jo finde på noget andet at lave. Kapitalistklassen har et enormt magtapparat med

politi og militær, og hvis det ikke er anvendeligt, har de økonomi til at finansiere privat politi og militær. Og så er der hele det internationale aspekt, som jeg har ignoreret i denne artikel af pladshensyn.

En konfrontation med sådanne kræfter er ikke noget, vi ønsker. Men prisen i form af lidelser og død kan hurtigt blive meget større, hvis vi og arbejderklassen på forhånd har udelukket det.

Revolutionering af samfundet

Magtovertagelsen er ud fra min forståelse af det kapitalistiske samfund og klasseforholdene en nødvendig og afgørende del af revolutionen. Men magtovertagelsen er langt fra hele revolutionen.

Med magtovertagelsen skaber vi grundlaget for at opbygge et socialistisk samfund. Vi fratager kapitalistklassens dens kvælende magt over samfundets udvikling. Vi opbygger samfundet omkring nye, demokratiske organiseringer, som kombinerer den økonomiske sfære (produktion og arbejdspladser) med den politiske (deltagelse, valg og valgte repræsentanter). Demokratiske beslutninger ligger bag alle



Kapitalistklassen har et enormt magtapparat med politi og militær.

» Lige så uforståeligt det kan være for en overbevist socialist, at folk accepterer tingenes tilstand og støtter borgerlig politik, lige så overraskende kan arbejderklassens bevidsthed ændre sig.

vigtige afgørelser i alle dele af samfundet i stedet for kapitalistklassens magt og i stedet for blinde markeds kræfter.

Dermed er forudsætningerne skabt for at afskaffe udbytning og undertrykkelse, men også kun forudsætningerne. Over en lang periode vil samfundet skulle gennemgå en fortsat revolutionering, hvor der gøres op med rester af kapitalens materielle magt og med rester af kapitalismens ideologiske magt. Afgørende i denne proces er også den internationale situation. Har vi gennemført en revolutionær magtovertagelse i et af de første lande og skal kæmpe mod en fjendtlig omverden, eller følger vi i slipstrømmen på en europæisk revolutionær bølge?

Revolutionære og Folketinget i dag

Pelle beder specielt om, at jeg redegør for, hvordan jeg opfatter parlamenternes, herhjemme Folketingets rolle i processen. Det vil jeg besvare, opdelt i tre faser: i dag, frem mod den revolutionære situation og efter magtovertagelsen.

Folketinget kan beslutte alt om samfundets udvikling – ifølge de formelle regler og den borgerlige ideologi. Det er langt fra sandheden. Alene forventningen om, at et par større kapitalejere vil flytte arbejdspladser og kapital som reaktion på et lovgivningsinitiativ, kan få næsten alle partier til opgive forslaget på forhånd. De højtstående embedsmænd i statsapparatet forfølger ofte deres egen fortolkning af landets eller systemets interesser. For slet ikke at tale om de beslutninger, der træffes af EU.

Ikke desto mindre skal socialister prioritere at stille op til og fungere i Folketinget

For det første tror det store flertal af arbejderbefolkningen, at her ligger magten og identificerer politik med Folketingsarbejde. At ignorere det vil være at isolere sig fra arbejderklassen.

For det andet er det her, at der er mulighed for at implementere de delsejre ar-

bejderklassen vinder gennem mobilisering eller mere indirekte pres på partierne. Hvis vi afviste at udnytte den indflydelse, som vores opbakning i befolkningen kan give i Folketinget under de nuværende forhold, ville vi svigte.

Parlamentet op til magtovertagelsen

Hvad på vejen mod en dobbeltmagt-situation og under magtovertagelsen? Langt hen i processen vil den stigende opbakning til vores synspunkter sandsynligvis afspejle sig i Folketingets sammensætning, og Folketinget vil i det store hele kunne afspejle flertallets synspunkter med forbehold.

Men jo nærmere vi kommer den revolutionære situation, jo større sandsynlighed/risiko er der for, at Folketinget ikke vil afspejle flertallets syn på, hvad der nu skal ske. Som nævnt tidligere ændrer politisk bevidsthed sig med ekstrem fart under mobiliseringer. Det vil en organisering af arbejderklassen med løbende valghandlinger og ret til tilbagetrækning kunne afspejle lynhurtigt - fra basisniveau til landsdækkende koordineringer.

Men et folketing med fire-årige valgperioder vil nemt halte bagud og dermed ligge langt til højre for arbejderklassen i den konkrete situation.

Som jeg også har været inde på, er der stor risiko for, at kapitalistklassen ikke vil acceptere flertallet, hvis flertallet vil afskaffe dens magt og ejendom. Det vil kunne give sig udslag i, at regeringen nægter at udskrive valg. I den situation må vi som socialister støtte den faktiske bevægelse, det faktiske flertal, hvis det står i modsætning til et Folketing, der er blevet holdningsmæssigt overhalet.

Det kan måske ikke udelukkes, at det lykkedes løbende at forny Folketingets sammensætning, så vi får en situation, hvor en socialistisk regering, der gennemfører vidtgående indgreb i kapitalens

magt, og som støtter arbejderklassens revolutionære organisering. Her er jeg til gengæld rimelig overbevist om, at kapitalens respekt for parlamentet vil være væsentligt mindre end den, arbejderklassens faglige og parti-ledere har udvist gennem tiderne.

Parlamentet efter revolutionen

Efter magtovertagelsen vil fundamentet i beslutningsstrukturen være de organiseringer, der gennemførte magtovertagelsen. En form for demokratisk basisorganisering på arbejdspladser, uddannelsessteder, lokalområder og andet, som udpeger repræsentanter på lokalt, regionalt og nationalt niveau. Her skal der naturligvis være fuld frihed til at danne partier og parti-lignende organiseringer.

Skal der også være et parlament, dvs. en forsamling valgt gennem nationale valgprocedurer på tværs af arbejdspladser mm.? Den revolutionære marxisme har traditionelt afvist den mulighed. Jeg er lidt mere i tvivl. Selv den mest demokratiske rådsstruktur vil have et problem med at afspejle arbejderklassens faktiske synspunkter gennem et indirekte valg fra arbejdsplads til lokalt niveau til regionalt niveau til nationalt niveau. Repræsentativiteten risikerer at gå fløjten, og det gør også mindretalsbeskyttelsen.

På den anden side vil et parlamentarisk organ under socialismen skulle adskille sig på afgørende områder fra Folketinget, som vi kender det i dag. Det bliver nødvendigt at gennemføre et opgør med den form for parlament, hvor der udskilles et elitært lag af levebrødspolitikere, der ser det som deres opgave at træffe de »nødvendige« og de »upopulære« beslutninger, som et flertal er imod.

Jeg er helt klar over, at jeg her efterlader flere løse ender og ubesvarede spørgsmål. Noget af det er behandlet i to udtalelser fra SAP: "Her står SAP" og "Hvad er SAPs projekt"

» I den seneste artikel går han oven i købet et skridt videre og taler om, at et samfund kan være mere eller mindre kapitalistisk og mere eller mindre socialistisk.

Der kan være et afsnit eller to, jeg ikke er helt enige i, men i det store billede tegner de et godt billede af, hvordan jeg ser på det..

Mere eller mindre socialistisk

Selv om jeg ikke kom hele vejen rundt, blev det en lang omgang. Derfor vil jeg ikke bruge meget plads på at kritisere de synspunkter, Pelle fremlægger i sin artikel.

Det er heller ikke så nødvendigt, fordi Pelle på alle måder bekræfter min tese om, at han arbejder ud fra en reformistisk vision om en proces, der gradvist omdanner samfundet til socialisme. I den seneste

artikel går han oven i købet et skridt videre og taler om, at et samfund kan være mere eller mindre kapitalistisk og mere eller mindre socialistisk.

Jeg har svært ved at se, hvordan man kan nå frem til den opfattelse. Bagudrettet rejser det i hvert fald spørgsmålet om, hvornår Danmark var mere socialistisk end i dag. Hvor socialistisk var det da? Det er ikke kun et polemisk-retorisk spørgsmål. Hvis Pelle kan pege på et tidspunkt, hvor Danmark var mere socialistisk, så kan vi analysere kapitalismen i Danmark på det tidspunkt. Det vil kunne bringe os nærmere en reel afklaring af, hvad det er,

vi kan opnå gennem reformer, og hvad der sker, når arbejderklassen opnår delsejre uden at anfægte systemet som sådan.

I min første artikel – og indirekte i denne – har jeg forklaret, hvorfor den reformistiske vision er en naiv illusion. Det er ikke, som Pelle reducerer det til, et spørgsmål om gætteri. Det er et spørgsmål om at sætte sig ind i og forstå den samfundsform, vi lever i, og de klassekræfter, der fungerer i samfundet.

På en eller anden måde kan jeg forstå, at socialister, der levede i 50'erne og 60'erne kunne nå frem til den overbevisning, at vi lidt efter lidt kan gøre samfundet mere og mere socialistisk. Til nøds er det også forståeligt, at unge, hvis politiske bevidsthed blev dannet fra slutningen af 80'erne og frem til 2008 – og som ikke har studeret arbejderbevægelsens historie – kan få samme tanke. De voksede op i en periode uden alvorlige økonomiske kriser, og deres politiske verdensbillede blev primært dannet under en VK-regering, hvor de reformistiske partier ikke havde mulighed for i praksis at vise, hvor konsekvent de underlægger sig kapitalismen og konsekvenserne af det.

Men hvordan kan man fastholde denne tankegang i 2012, hvor reformer til arbejderklassens fordel hverken økonomisk eller politisk er på dagsordenen, men hvor tværtimod traditionelle borgerlige partier



Hvilken rolle vil folkettinget spille i forbindelse med en revolutionær omvæltning og efter?

En revolutionær, men demokratisk vej til socialismen

og reformistiske partier i Danmark som i resten af verden er enige om »nødvendigheden« af kontrareformer? Selv på de punkter, hvor nogle socialdemokratier forsøger at adskille sig med forslag om at »kickstarte« økonomien, er det kombineret med benhård anti-velfærds politik, og det er åbenlyst urealistisk, at sådanne kickstarter kan løse krisen. I endnu højere grad kan man sige det samme om klimakrisen og kapitalismen.

Konsekvenser

Som jeg også nævnte i den første artikel, er det den grundlæggende reformistiske vision, Pelle har formuleret sin støtte til. Jeg vil godt her gentage, at Pelle ikke dermed har givet udtryk for, at han tager »the full Monty«.

Det er positivt, at Pelle klart giver udtryk for, at han ikke tilslutter sig centrale dele af den reformistiske pakke, som vi kender den fra S og SF i dag:

Pelle mener, at udenomsparlamentariske mobiliseringer vil spille en vigtig rolle.

Pelle mener ikke, at vi skal opnå reformerne gennem classesamarbejde.

Pelle mener, at man skal fortsætte kampen for reformer, selv om den møder modstand fra den økonomiske elite.

Det er et godt udgangspunkt. Så længe vi holder fast i det i Enhedslisten, er vi på rette spor. Men jeg har svært ved at forestille mig, at så forskellige opfattelser af vejen til socialisme, som Pelle og jeg har, ikke også vil få konsekvenser for de handlinger og de politiske valg, vi træffer i dag og i morgen. Men det må vi jo se.

Under alle omstændigheder vil en Enhedsliste med Pelles vision som sin strategi eller en Enhedsliste uden nogen fælles opfattelse af vejen til socialisme ikke kunne løse én af de vigtige opgaver for et socialistisk parti, nemlig at forberede sig selv og andre på det næste skridt og det næste skridt igen frem mod en socialistisk revolution. Hvem skal så gøre det?

Den seneste replik fra Michael Voss i vores debat om vejen til socialisme bekræfter mit hovedsynspunkt i første svar - nemlig, at Michael, tiltænkt eller ej, overdriver de uenigheder vi har og de praktiske implikationer af dem. **AF PELLE DRAGSTED**

Når jeg læser Michaels redegørelse for, hvordan han forestiller sig udviklingen frem imod en socialistisk samfundsforandring, kan jeg stort set erklære mig enig i det hele. Og jeg har ganske enkelt svært ved at forstå, hvordan den proces han beskriver, står i grundlæggende modsætning til den proces, jeg har beskrevet i mit indlæg. Jeg mener nærmere, de er komplementære.

I den udstrækning, der findes en uenighed mener jeg ikke, at den handler om den klassiske modsætning mellem reform og revolution, men nærmere om

et spørgsmål om, hvor stor vægt vi lægger på det demokratiske aspekt i processen og visionen.

Jeg vil i det følgende komme ind på nogle af de områder, hvor vi (muligvis) har en uenighed.

Vold – kun som demokratiets selvforsvar

Michael skriver, at han ikke mener, at vi på forhånd skal udelukke, at »magtanvendelse« eller voldelig konfrontation bliver nødvendigt, i forbindelse med en socialistisk samfundsforandring. Det mener jeg, som jeg også har skrevet tidligere, heller ikke, at vi kan eller skal. Men jeg mener, at det bør fremgå klokkeklart i vores program og i vores politik, at vores ønske og strategi er at skabe socialisme ad demokratisk og ikkevoldelig vej. Og at det kun er i det tilfælde, hvor et mindretal gennem vold eller kup forsøger, at forhindre fler-



Pelle Dragsted



Befolkningen skal nødvendigvis have vist sin opbakning til en socialistisk samfundsforandring gennem en fri og hemmelig valghandling.

» Hvis befolkningens opbakning til socialismen ikke kan holde fire år, så bliver det nok uanset hvad svært at opbygge socialismen.

tallets (folketingets) demokratiske beslutninger, at væbnet forsvar for demokratiet kan komme på tale.

Forhåbentligt kan dette selvforsvar udøves af det eksisterende magtapparat, enten fordi det bevidsthedsskred, som er sket i befolkningen, ikke er gået soldater og politifolk forbi, eller fordi de i det mindste har mere respekt for grundloven end for den økonomiske elites interesser. Det kan vi næppe forudsige i dag. Men hvis politi eller militær allierer sig med mindretallet og forsøger at vælte en demokratisk valgt socialistisk regering ved kup, så er det klart, at de må erstattes af andre, som er loyale over for demokratiet.

Det afgørende her er altså, at det aldrig må være os, som ved hjælp af vold forsøger at vinde magten uden om demokra-

tiet, men at vores magtanvendelse kun vil ske som et forsvar for demokratiet.

Kup eller demokratisk magtovertagelse

Derfor bliver jeg også bekymret, når Michael åbner for noget, der efter min mening ligner en kup-lignende magtovertagelse. Michael erkender som udgangspunkt, at folketinget vil afspejle en bevidsthedsudvikling i befolkningen, og at en stigende tilslutning til socialismen, vil afspejle sig i, at socialistiske partier vil øge deres mandattal.

Men samtidig skriver han, at folketinget i en revolutionær situation, kan »halte bagefter« og ikke repræsentere befolkningens flertallet, hvis befolkningen pludselig radikaliseres hurtigt. Og at man i dette

tilfælde skal være parat til at »tage magten og gennemføre socialisme« selvom befolkningen ikke gennem en valghandling, har givet sin opbakning. Uanset hvordan man vender og drejer det, er der her tale om et udenomdemokratisk kup, og jeg er ikke beroliget af, at Michael mener, at der er andre måder at konstatere, at flertallet i befolkningen bakker op om socialismen. Det er der igennem historien, også andre der har påstået.

I den situation, hvor folketinget ikke længere afspejler den bevidsthedsudvikling, som er sket i befolkningen, så må man gennem en generalstrejke eller lignende tvinge regering til at udskrive valg eller væbne sig med revolutionær tålmodighed og afvente næste valghandling. Hvis befolkningens opbakning til

» Jeg tror, det er direkte skadeligt for mulighederne for samfundsforandring, hvis vi opfatter og beskriver kapitalismen som total og almægtig

socialismen ikke kan holde fire år, så bliver det nok uanset hvad svært at opbygge socialismen.

Derfor mener jeg, at det er afgørende, at fastholde, at befolkningen nødvendigvis skal have vist sin opbakning til en socialistisk samfundsforandring gennem en fri og hemmelig valghandling.

De historiske erfaringer med såkaldt socialistiske magtovertagelser tvinger os til at være klokkeklare på dette område.

Folketingets rolle

Det samme gælder efter min mening spørgsmålet om folketingets rolle under socialismen. Jeg er glad for, at Michael erkender, at rådssocialistiske strukturer og indirekte repræsentation i flere led kan have afgørende demokratiske begrænsninger, og at et parlamentarisk organ med direkte valg dermed kan være nødvendigt. Men det er for mig problematisk, at Michael fastholder en »tvivl« på dette spørgsmål.

Med de erfaringer, som vi har fra den »virkeliggjorte socialisme« og proletariats diktatur, mener jeg ikke, at der er plads til tvivl om, hvorvidt der under socialismen skal være et parlament, der udpeger regeringen, og som befolkningen gennem et direkte valg har mulighed for at afsætte.

Selvfolgelig skal dette parlament være endnu mere demokratisk end i dag, med rotationsregler, lønninger på niveau med befolkningen, gennemsigtighed etc. Og selvfølgelig skal det være suppleret med et langt mere demokratisk samfund på alle niveauer fra arbejdsplads og uddannelsessted til lokalsamfund. Men dette er et supplement til og ikke en erstatning af et folkevalgt parlament.

Som jeg skrev i mit forrige indlæg: »Problemet er ikke det parlamentariske demokrati, men den udenomparlamentariske magt, som den økonomiske elite udøver under kapitalismen«.

Jeg vil arbejde for, at det slås klarere fast i et fremtidigt program, at folketinget selvfølgelig vil bestå, og jeg er glad for at Michael omend »tvivlende« åbner op for dette.

Mere eller mindre socialistisk

Michael mener, at jeg bekræfter, min »reformistiske vision«, når jeg skriver, at der inden for de samfund, vi kalder kapitalistiske, foregår en stadig kamp om kapitalkræfternes indflydelse, og at samfundet således gradvist kan flyttes i mere socialistisk retning.

Men Michael skriver i sit eget indlæg, at der efter en socialistisk samfundsomvæltning, vil være »rester af kapitalisme«. Dermed erkender han jo sådan set, at samfundsformationer sjældent er fuldstændige. At de ofte rummer forskellige og modstridende sociale relationer. På præcis samme måder mener jeg, at den kapitalisme, vi lever under i dag, ikke er total. At samfundet rummer relationer, som er ikke-kapitalistiske – og som vi kan bygge videre på.

Jeg tror det er direkte skadeligt for mulighederne for samfundsforandring, hvis vi opfatter og beskriver kapitalismen som total og almægtig. Som om alt, der foregår i samfundet var underordnet kapitalismen. På den måde gør vi kapitalismen til et monster, der er nærmest umuligt at slås imod.

Jeg tror, det er klogere, at opfatte vores samfund som mere komplekst og sammensat. Herunder erkende, at mange sociale relationer allerede i dag opererer uden for eller i modsætning til kapitalistiske logikker. Og at der i disse relationer findes noget, vi kan bygge videre på.

Vi kan jo vælge at opfatte velfærdsstaten som et smart kapitalistisk komplot, der bare handler om at reproducere arbejdskraften. Eller vi kan se den som resultat af en klassekamp, hvor arbejderklassen har aftvunget sig indrømmelser,

og som har grundlagt nogle sociale relationer, som begrænser kapitalkræfternes magt i samfundet. Og som rummer vigtige kim til en fremtidig socialistisk samfundsorganisation.

På samme måde kan vi vælge at opfatte staten som intet andet end et redskab for kapitalens magtudøvelse. Igen mener jeg, at det er forkert. Sådan var den russiske stat muligvis, da Lenin skrev sine teorier. I dag bør vi erkende, at en stat som den danske nok er under afgørende indflydelse af den økonomiske elite, men samtidig også til en vis grad afspejler samfundets klassestyrkeforhold. Hvis staten alene var et redskab for kapitalinteresserne, havde vi næppe selskabsskat, miljølovgivning, arbejdsmiljøregler etc.

Det jeg argumenterer for er altså, at inden for de samfund, som vi over en bred kam definerer som kapitalistiske, kan den økonomiske elites magt og dominans i samfundsstrukturen og på staten være større eller mindre. Og den kan rulle frem og tilbage. Og at denne rullen frem og tilbage, har en afgørende betydning for samfundets styrkeforhold, og dermed for mulighederne for samfundsforandring. Et samfund med en stor demokratisk offentlig sektor, vil for eksempel være langt mindre sårbar over for økonomisk presion fra den økonomiske elite.

Men jeg vil gerne gentage, at dette synspunkt ikke betyder, at jeg tror, at et fuldt udviklet socialistisk samfund, kan etableres uden modstand fra eller sammenstød med den økonomiske elite/kapitalistklassen. Jeg tror bare, at der allerede inden dette brud, vil være sket nogle magtforskydninger i samfundet, og være etableret sociale relationer, som der kan bygges videre på, når socialismen skal etableres.

Og jeg har faktisk svært ved at forstå, hvorfor dette synspunkt skulle være antagonistisk i forhold til den proces, som Michael beskriver i sit indlæg.

Skal EL være det nye hjem for hjemløse reformister?

Man skal være politisk blind for ikke at få øje på den store gruppe af S- og især SF-vælgere, og endda ditto medlemmer, der i øjeblikket føler sig politisk hjemløse. Mange er dybt frustrerede, fordi 'deres' parti i øjeblikket både fører og fremfører rendyrket borgerlig politik – og løber fra næsten enhver lille lyserød tanke, de havde før valget.

AF SAP'S FORRETNINGSUDVALG

Hvilken rolle skal Enhedslisten spille i denne situation? Hvad skal vi tilbyde disse 'hjemløse reformister'?

– Først og fremmest skal vi tilbyde dem et aktionsfællesskab. Vi skal sammen med dem tage initiativ til at mobilisere og protestere mod den borgerlige politik, som bliver ført. Mange af dem er i forvejen vores sædvanlige samarbejdspartnere! Det kan være lokalt, i fagforeninger, i bevægelser osv.

– Vi skal derudover opfordre dem til at protestere og gøre oprør i deres egne partier. Hjælpe dem med at indse, at de ikke engang gavner deres eget parti ved at holde lav profil lade partiledelserne fortsætte deres langstrakte selvmord.

Men skal vi da ikke også arbejde på at få dem til at orientere sig mod og melde sig ind i Enhedslisten i stedet? Skal vi ikke tilbyde dem 'et nyt hjem i Enhedslisten'?

Jo, selvfølgelig skal vi det! Spørgsmålet er bare hvordan. Stine Brix og Pelle Dragsted leger i et indlæg i Enhedslistens årsmødedebat med tanken om, at principprogrammet kunne gøres »bredere, så det kan omfatte flere slags socialister (...) i en situation, hvor de andre partier, der engang fandtes på venstrefløjen, er rykket ind over midten og fører rendyrket borgerlig politik.« Retfærdigvis skal det siges, at dette hér kun præsenteres som en overvejelse – og at forfatterne sidenhen klart har afvist, at den 'programmatisk bredde'

skulle kunne lægge hus til det reformistiske program, som S og SF f.eks. formulerede i Fair løsning og Fair forandring.

Alligevel kan der være grund til at advare mod selve den tanke, at Enhedslisten politisk skal gøres bredere mod højre for at tiltrække de frustrerede S- og SF-ere. Blandt andet fordi den tanke – hurtigere end den kan ændre principprogrammet – kan komme til at præge den daglige Enhedsliste-profil, når jagten på de 10 procent af stemmerne (der andetsteds foreslås som en af Enhedslistens aktuelle målsætninger) sætter ind.

Sagen er jo den, at reformismen ikke er blevet politisk hjemløs, fordi S og SF har haft lyst til at opgive reformismen. Heller ikke bare fordi de Radikale er med i regeringen. Reformismen er først og fremmest blevet politisk hjemløs, fordi den kapitalistiske krise ikke levner plads til reformismen. Når S og SF sidder med regeringsmagten i en økonomisk krisetid, fører de grundlæggende borgerlig politik, simpelthen fordi der ikke er råderum for selv et nok så usselt reformprojekt, hvis man ikke er parat til at gå til angreb på systemet! Der er en grund til, at reformismen ofte oplever kriser i en økonomisk krisetid – og det er, at reformismen ikke fungerer, ikke leverer et brugbart svar på krisen.

Enhedslistens opgave er i denne situation absolut ikke at tilbyde sig som »det nye hjem for reformistiske illusioner« – ved bare at være dem, der står fast på S-SF-programmet fra valgkampen. Vores

opgave er tvært imod at fastholde og argumentere for vores egen politik og vores eget program: At pege på de brud med systemet, der skal til, for at vi overhovedet kan tage hul på at løse problemerne. Netop den aktuelle krise giver stor lydhørhed for Enhedslistens kritik af selve det kapitalistiske system. Derfor er det ekstra vigtigt netop nu at stå fast på, at EL er det parti, der vil gøre op med kapitalismen!

Så vi skal tilbyde de hjemløse SF'ere et nyt hjem. Men det skal være i Enhedslisten, ikke i et nyt SF eller i en Enhedsliste forklædt som SF.

Med dette udgangspunkt vil der nok være en lidt mere begrænset direkte medlemsvandring fra SF til EL, end vi ellers kunne opnå. Men ikke mindst i et aktionsfællesskab for en anden politik, for eksempel i kampen mod arbejdsløsheden og kampen mod nedskæringer – hvor kravene også hurtigt vil overskride de systembevarende rammer, som de Fair regeringsprogrammer udstak – vil vi alligevel kunne vinde mange tidligere S- og SF-ere til vores parti. Og formentlig på et mere holdbart grundlag.

Enhedslisten skal ikke være en feriekoloni for reformister. Vi skal derimod tilbyde dem et nyt hjem. Et rigtigt hjem, ikke en opbevaring, hvor de bare kan tulle rundt, mens far og mor er i regering. Nej, et rigtigt hjem, hvor vi for alvor tager forældreansvaret på os: Vi skal adoptere dem, udvikle, undervise og opdrage dem ;-)

13. april 2012

Fire års dagpengeret

AF SAP'S FORRETNINGSUDVALG

På kryds og tværs af dagsordenspunkter på Årsmødet går en række temaer igen i Enhedslistens diskussioner:

- Hvordan kan vi gøre noget for at skabe den mobilisering og bevægelse, vi altid taler om?
- Hvordan kan vi skabe mere liv og aktivitet i Enhedslistens afdelinger og faglige netværk?
- Hvordan kan vi aktivere og uddanne alle de nye medlemmer i aktiviteter?
- Hvordan kan vi markere, at Enhedslisten står for en anden vej ud af krisen end regeringspartierne – samtidig med at vi tilbyder samarbejde om små og store fremskridt?

Ingen hævder, at de har alle svarene. Det gør SAP heller ikke. Men på det kommende årsmøde ligger der et forslag, som kan blive et redskab til at håndtere disse påtrængende opgaver for Enhedslisten. Det er på tillæggsforslaget til Arbejdsplanen om en dagpenge- og beskæftigelseskampagne.

I korte træk er det et forslag om en kampagne, der går på to ben. På den ene side skal Enhedslisten arbejde for at opbygge en bred bevægelse omkring kravet om at genindføre fire års ret til dagpenge i stedet for den to års regel, VKO indførte, og som den nuværende regering kun har udskudt et halvt år. På den anden side skal Enhedslisten som parti gennemføre en kampagne for en række andre forslag til forbedring af de arbejdsløses situation og for at nedbringe arbejdsløsheden og øge beskæftigelsen.

På mindst fire forskellige niveauer sætter dette kampagneforslag kød og blod på nogle af de gode, men lidt generelle mål, som ligger i Enhedslistens forslag om »Enhedslistens mål 2012-2017«.

For det første er det en kampagne, der har muligheden for at engagere bredt i befolkningen. Flere og flere har mærket

arbejdsløsheden de sidste par år, og endnu flere kender mennesker, som der ikke er arbejde til.

Mange kan se det absurde i at straffe arbejdsløse ved at fratage dem dagpengene, samtidig med at vi har en betydelig arbejdsløshed. Sagen var så åbenlys, at regeringen måtte udskyde to-års-reglen i et halvt år – men arbejdsløsheden er ikke blevet mindre i mellemtiden, og intet tyder på, at krisen forsvinder.

Her er et tema, hvor vi kan komme i dialog og fælles aktivitet ikke bare med Enhedslistens egne vælgere, men også med Socialdemokraternes og SF's. Det vil være et pres, som vil gøre det svært for regeringen at sende tusinder af arbejdsløse ud af dagpengesystemet, når halvårs forlængelsen udløber.

Når Enhedslistens medlemmer efter årsmødet skal ud på arbejdspladser, i fagforeninger og lokale samarbejder for at stable en kampagne på benene, skal vi foreslå det krav, der bedst appellerer til flest mulige mennesker.

Det er at genindføre fire års dagpengeret. Hvis vi udvælger smallere krav, som kun hjælper nogle arbejdsløse, f.eks. kortere optjeningsperiode eller højere sats til nogle, svækker vi muligheden for at opbygge en bred og stærk bevægelse.

For det andet er det en kampagne, som ethvert nyt som gammelt Enhedsliste-medlem kan bidrage til. Det er en kampagne, som giver oplagte opgaver for afdelingerne, der kan samle underskrifter for dagpengeretten, sprede Enhedsliste-kampagnemateriale og afholde debatmøder med de lokale afdelinger af S og SF.

Faglige netværk kan diskutere, hvordan man samler opbakning på arbejdspladser, i bredere faglige netværk og i fagforeninger og forbund for kampagnen.

For det tredje er det en kampagne, der giver Enhedslisten mulighed for at præsentere vores mange, gode forslag til øget beskæftigelse gennem offentlige investeringer og produktion, gennem forbedrede velfærdsydelser og gennem indgreb mod

markedets styring og profitten i de store virksomheder og i bankerne.

På den måde kan vi vise alle, der vil lytte, at der er en mere solidarisk og social vej end regeringens. Det er ikke nødvendigt at underlægge sig kapitalismens økonomiske »realiteter«. Enhedslisten har et politisk alternativ. Det kan både give S og SF's bagland ammunition til at kræve en anden linje i deres partier, og det kan tiltrække endnu flere medlemmer til Enhedslisten.

Endelig vil sådan en kampagne være en god praksisnær lejlighed til at iværksætte forskellige former for uddannelse af Enhedslistens medlemmer på så forskellige områder som f.eks.:

- de økonomiske mekanismer
- modsætningerne i dagens samfund
- nødvendigheden af et politisk alternativ
- taktikken over for de andre partier
- og ikke mindst konkret praktisk mobiliserings-, bevægelses- og kampagnearbejde.

Årsmødets overskrift er »Bekæmp arbejdsløsheden, ikke de arbejdsløse«.

Kampagneforslaget har allerede fået stor opbakning. Men en årsmødevedtagelse er kun det første lille skridt. Der ligger en stor opgave i at gøre den til virkelighed. Her er der brug for alle gode kræfter.

20. april 2012





Sejr for antiracismen i Aarhus

AF SVEND VESTERGAARD JENSEN

Fascismen blev reduceret ned til det, den skal være – næsten lig nul. Og hver gang den stikker hovedet frem, skal den bekæmpes, som lørdag den 31. marts 2012 i Aarhus.

Med afsæt i Aarhus forsøgte Danish Defense League at markere sin modstand mod en påstået »muslimsk indtrængen« i den europæiske virkelighed. Demonstrationen var et forsøg på at samle højreradikale grupper, såkaldte »defense leagues«.

Og hvorfor Aarhus? Byen har gennem en del år været en slags nynazisternes hovedstad for højreradikal aktivisme. Hertil kommer også byens geografiske placering for et sådant arrangement: Det er let at komme dertil fra det øvrige Skandinavien og Nordeuropa.

Danish Defense League havde sammen med sin engelske moderorganisation indkaldt til en antimuslimsk demonstration i Aarhus den 31. marts. Målet var at samle lignende organisationer fra hele Europa denne dag. Det er anden gang, English Defense League arrangerer aktiviteter udenfor England. Første gang var i Holland, hvor de ville

forsvare højrepolitikerens Geert Wilders. Målet den 31. marts i Aarhus var at samle og koordinere aktioner mellem grupperne i især Sverige, Norge, Holland, Belgien og Danmark. Sikkert med henblik på at lancere en fælleseuropæisk paraplyorganisation.

Den engelske inspiration

Danish Defense League blev dannet i august 2010 efter inspiration fra deres engelske forbillede. De danske »patrioter«, som de normalt ynder at kalde sig, kan åbenbart ikke finde et dansk navn til deres nystartede organisation! Den danske gruppe mobiliserer sine støtter via Face-

En stor og vellykket demonstration med 5000 deltagere markerede modstanden imod den ekstreme højrefløj i Århus den 31. marts.

book og de såkaldte counter-jihad netværk på internettet.

Den danske Defense Leagues talsmand var for et par måneder siden Kasper Mortensen, men han blev fængslet for overfald på en dørmænd i Aabenrå. Den nye er Philip Traulsen, som er højrefløjsveteran med rod i flere højreekstreme netværk. I dag er han også engageret i Danmarks Nationale Front, som samler tidligere medlemmer af den nazistiske gruppe Blood and Honour. Tidligere har han været tilknyttet Stop Islamiseringen af Danmark.

Grundlaget er stærkt antimuslimsk og ultra-nationalistisk. English Defense League har sit udgangspunkt i den engelske hooliganbevægelse og heraf følger, at deres politiske felter er gadeplanet. Den engelske bevægelse har også støtte og aktive blandt homoseksuelle mænd og jøder, der ser »den muslimske indtrængen«, som en fare – en islamofobi. Organisationens ledelse gør en dyd ud af at nævne de to grupper blandt sine støtter.

English Defense League blev dannet i 2009. Den har fra starten forsøgt at gå nye veje i forsøget på at skabe en sammensmeltning mellem klassisk fascisme og en mere spiselig ny type af højreradikalisme, der forsøger en vis afstandtagen til racisme og fascisme.

Selvom den engelske organisation som dens danske kopi siger, at de ikke er imod muslimer som sådan, men kun mod de radikale af slagsen, er indtrykket af organisationen, at den er højreekstrem, anti-muslimsk og samler den yderste højrefløj i netværk.

Den norske masseterrorist, Anders Behring Breivik, havde tætte forbindelser til denne organisation. Han havde tidligere deltaget i den engelske bevægelses demonstrationer og sendte sit manifest til nogle af dens aktivister. Og i forhold til den danske organisation var Breivik – under sit dæksnavn Siguard Jorsalfar – med i den danske gruppes Facegruppe.

Byrådet mobiliserede

Byrådet i Aarhus markerede, at byen ikke vil acceptere den højreekstreme demonstration den 31. marts. Det indkaldte til

demonstrations- og festmøde den 21. marts på Bispetorv under mottoet »Aarhus for tolerance – og mod ekstremistiske synspunkter«. Et enigt byråd stod bag. Blot få uger forinden udtalte borgmester Jacob Bundsgaard (S) om den annoncerede »defence-demonstration«, at den skulle ignoreres. Tonen blev en anden, sikkert under indtryk af, at andre ville demonstrere mod racisterne den 31. marts. Datoen den 21. marts blev valgt, da det er FN's antiracismedag – valgt på grund af Sharpsville-massakren i 1960 i Sydafrika den 21. marts.

Men ekstremisme-begrebet fra byrådet var upræcist. Det fik LO-formand i Aarhus, Anders Munk, i Aarhus Stiftstidende til at sige, at deres parole bliver modstand mod højreekstremisme.

Der deltog omkring 2000 i byrådets markering med flere kulturelle indslag og blandt andet borgmesterens tale.

Demonstration og moddemonstration

En række faglige, etniske og politiske organisationer stod som anbefalere for moddemonstrationen. Selve arrangørerne var »Aarhus for Mangfoldighed«. Blandt disse anbefalere var 3F, FOA, LO Aarhus, BUPL, en række politiske partier og Dansk Palæstinensisk Venskabsforening og en

somalisk paraplyorganisation for 12 somaliske foreninger.

Blandt talerne var folk fra Norge og England, henholdsvis Nye SOS rasisme og Unite Against Fascism. Der deltog op mod 5000 mennesker i denne moddemonstration. Det var en demonstration fra Rådhuspladsen og en lang gåtur gennem byen til Bispetorv. Grundlaget for demonstration var »for demokrati, sammenhold og mangfoldighed«.

Defense League holdt et demonstrationsmøde i Mølleparken med et deltagertal på godt hundrede mennesker, som til sidst måtte evakueres fra demonstrationsstedet i et par busser.

Der blev anholdt 85 antiracistere efter sammenstød med politiet. Men begivenheden i Aarhus var en sejr for det antiracistiske og antifascistiske arbejde. En bred front med udenbys pust fra såvel andre byer og fra det store udland. Og tallene fra de to demonstrationer viste styrkeforholdet. Fascismen blev reduceret ned til det, den skal være – næsten lig nul. Og hver gang den stikker hovedet frem, skal den bekæmpes, som lørdag den 31. marts 2012 i Aarhus.

Udenlandsk deltagelse fra bl.a Nye SOS Rascisme fra Norge.



Slut med *point* på kærlighed

Regeringen fjerner de værste af DF's fingeraftryk, så udlændingepolitikken kan »komme ind på midten«. Men en lang række diskriminerende regler får lov at fortsætte. AF ÅGE SKOVRIND

Regeringen er kommet med sit første lovudkast på udlændingområdet – om familiesammenføring. Desuden har regeringen netop lavet en aftale med Enhedslisten og Liberal Alliance om lempelse af reglerne

for familiesammenføring med børn. Her er den vigtigste nyhed, at børn op til 8 år får mulighed for at blive sammenført med deres mor eller far i Danmark, også efter at far eller mor har boet 2 år i Danmark, uden at de danske myndigheder skal vur-

dere, om der er »mulighed for en vellykket integration«. Ændringen kommer efter en kraftig stigning i antallet af mindre børn, som får afslag eller udvises fra Danmark med denne begrundelse.

»Fast« bliver »robust«

De nye regler er et skridt i retning af en mere human udlændingepolitik. Men det gennemgående er, at kun de mest ekstreme dele af VKO's udlændingepolitik bliver ændret. Resten består, eftersom målet er at få udlændingepolitikken »ind på midten af dansk politik«, som justitsminister Morten Bødskov plejer at sige. Eller med Helle Thorning's ord: En robust og retfærdig udlændingepolitik.

Det tankevækkende er, at når man op i en ordbog, bliver »robust« til »fast«, og »retfærdig« til »fair«. Og som bekendt var det Anders Fogh, som slog til lyd for en »fast og fair« udlændingepolitik hver gang, han lavede endnu en stramning med Dansk Folkeparti.

Hvad angår familiesammenføringer for børn gælder som udgangspunkt stadig den regel, der blev indført i 2004 – med Socialdemokratiets støtte: at der højst må gå to år, fra en forælder er kommet til Danmark, til barnet søger om familiesammenføring. Nu bliver reglen ændret således, at den ikke rammer børn under seks år. Det vil i praksis sige, at familier skal nå



For en del familiesammenførte ægtefæller kan det blive rigtig svært at leve op til regeringens krav om at lære et elementært og anvendeligt dansk på kun 6 måneder.



at søge om familiesammenføring, før barnet fylder otte år. Gør de det, vil de nu som udgangspunkt få familiesammenføring.

Er barnet ældre, og hvis ansøgning ikke indsendes inden to år, vil barnet ikke få adgang til Danmark, eller alternativt blive udvist med henvisning til, at der ikke er udsigt til vellykket integration. Mulighederne for dispensation er dog blevet bedre.

Ingen points – men tal dansk

Hvad angår familiesammenføring med en udenlandsk ægtefælle fremsatte regeringen den 2. marts lovforslag 104. Forslaget var til i. behandling den 20. marts.

Med lovforslaget afskaffer regeringen kravet om, at den udenlandske ægtefælle i en sindrig kombination af erhvervs erfaring, uddannelse og dansk kundskaber skal optjene et antal point for at have lov at bo i Danmark med sin mand/kone. Til gengæld bliver det nu et krav, at man skal bestå en danskprøve.

Forslaget fastholder 24-årsreglen, dvs. begge ægtefæller skal være fyldt 24 år, men tilknytningen til Danmark skal nu kun være »større« end til ægtefælens hjemland, mod tidligere »væsentlig større« for at opnå opholdstilladelse. Dette tilknytningskrav gælder dog ikke, hvis man har været dansk statsborger i 26 år – nu er det 28 år.

Vi er altså meget langt fra tiden før VKO-regimet, hvor en voksen person med fast bopæl i Danmark havde en naturlig ret til at gifte sig med en udlænding – og bo sammen med hende/ham i Danmark.

Andre ændringer er:

- Ansøgnings-gebyrerne afskaffes.
- Indvandringsprøven afskaffes, dvs. kravet om en bestået særlig prøve i dansk sprog og samfundsforståelse, inden eller umiddelbart efter indrejse for ægtefællesammenførte.
- Bankgarantien, som skal stilles af den herboende ægtefælle, nedsættes fra 100.000 kr. til 50.000 kr.

Nye danskprøver

Forslaget afskaffer indvandringsprøven. Men til gengæld indføres et krav om en danskprøve for familiesammenførte, som skal være bestået senest seks måneder efter, at man har fået et dansk personnummer.

Prøven skal være på et niveau, der i det nuværende system for dansk for udlændinge svarer til DU3 modul 1 eller DU2 modul 2. Det vil sige, at du skal kunne læse lette tekster og små bøger, besvare spørgsmål skriftligt, skrive en kort email og fortælle om for eksempel din familie eller din hverdag. Hvis man aflægger prøven inden 6 måneder, men ikke består, er der mulighed for at gå op igen inden for 3 måneder. Hvis man ikke består, mister man retten til

Regeringen vil lempe reglerne om familiesammenføring en smule. Men det vil stadig være vanskeligt at få lov til at hente børn over 8 år til landet, hvis forældrene har boet her i to år forinden.

at bo i Danmark med sin ægtefælle.

Hvis man består danskprøven, bliver bankgarantien nedsat med 20.000 kroner. Hvis man består endnu en danskprøve på højere niveau, nedsættes garantien yderligere 10.000 kroner.

Det er svært at forudse, hvor mange udenlandske ægtefæller, der ikke kan klare den første prøve og dermed mister opholdsgrundlaget. Tanja Rørdam Nielsen, som er faglig koordinator på integrationsområdet i Hillerød Kommune, mener at 10-20 procent af de nye familiesammenførte vil blive udvist igen, fordi de ikke kan klare kravene i den nye danskprøve.

»En stor gruppe er over et år om at nå dette niveau, selv om de får danskundervisning 15 timer om ugen. Det drejer sig om personer der kommer med et sprog, der ligger langt fra dansk, eksempelvis thailændere, samt folk der har rundet 50 år, når de kommer hertil. Selv om de har en god uddannelse, forringes indlæringsvejen med alderen,« skrev hun i et læserbrev i Information.

Ud fra egne erfaringer med danskundervisning af udlændinge vil jeg mene, at

tallet er sat lidt højt. Men givet er det, at ikke alle vil kunne bestå prøven, og under alle omstændigheder diskriminerer forslaget åbenlyst folk med en svag uddannelsesbaggrund fra ikke-vestlige lande. Kravet om bankgaranti er selvfølgelig også diskriminerende, fordi det favoriserer folk med mange penge.

Unødvendigt

Dertil kommer, som Tanja Rørdam Nielsen skriver, »at de kommende krav til at lære dansk, er fuldstændig unødvendige. Langt de fleste kan sagtens selv se nytten i at lære sproget i det land, de bor i.«

Foreningen Ægteskab uden Grænser er af samme opfattelse. I et særdeles grundigt høringsvar til regeringens lovudkast undrer foreningen sig over,

»at regeringen mener, at 'stopprøver' er en velegnet eller nødvendig metode til at fremme indlæringen af dansk. En ny undersøgelse har lige vist, at de ægtefællesammenførte, der i 2002 blev omfattet af kravet om obligatorisk deltagelse i integrationsprogrammet og dets danskundervisning, ikke har klaret sig bedre i Danmark end de ægtefæller, der ikke var omfattet af kravet.

Og det tyder da for os at se på, at pres, tvang og trusler ikke fremmer ægtefællesammenførtes indlæring af dansk. Vores meget klare indtryk fra kontakten med vores medlemmer er da også, at det er et generelt og udbredt ønske fra både de udenlandske og de herboende ægtefæller, at den udenlandske ægtefælle hurtigst muligt skal lære at tale dansk på et rimeligt niveau. Blandt andet fordi dette har stor betydning for chancerne på det danske arbejdsmarked og dermed for familiens økonomi.

Så vi mener ærlig talt, at det er en ret åben dør, som regeringen løber ind med den nye »stopprøve«. Og vi mener også, at der med prøven sendes et negativt signal om mistillid til de ægtefæller, der flytter hertil.«

Enestående Danmark

Med regeringens forslag til nye regler for familiesammenføring bliver der løsnat lidt op for den uendelige række af stramninger på udlændingeområdet, som er gennemført under ti års VKO-regime. Men der er endnu lang vej, før der er ryddet helt op.

Det beskrives så udmærket af Ægteskab Uden Grænser således:

»Så vidt vi ved er der:

- Ingen andre vestlige lande end Danmark, der har en aldersgrænse på 24 år for ægtefælle-sammenføring
 - Ingen andre vestlige lande end Danmark, der stiller et tilknytningskrav ved ægtefællesammenføring
 - Ingen andre vestlige lande end Danmark, der har udformet et 'pointsystem' til nyttevurdering af deres egne statsborgeres ægtefæller
 - Ingen andre vestlige lande end Danmark, der kræver deponering af et større beløb i banken som betingelse for ægtefællesammenføring
 - Ingen andre vestlige lande end Danmark, der har en generel formodningsregel, som betyder, at ægteskaber mellem nærtbeslægtede, selvom de er fuldt lovlige, som udgangspunkt stempler som 'tvangsægteskaber'
 - Ingen andre vestlige lande end Danmark, der går så langt som 3 år tilbage i tiden, når de skal vurdere, om en borger er i stand til at forsørge sig selv og sin ægtefælle
 - Ingen andre vestlige lande end Danmark, der kræver, at en udlænding skal have haft permanent opholdstilladelse i mindst 3 år, før ægtefællesammenføring kan komme på tale, og som desuden vanskeliggør adgangen til permanent opholdstilladelse ved at stille krav om et vist antal års fuldtidsbeskæftigelse som betingelse for at opnå sådan«
- »Hvis dansk udlændingepolitik skal normaliseres til vestlig standard og dermed føres ind på midten i en bredere international betydning, må der nødvendigvis gøres op med alle de ovennævnte særheder i den danske lovgivning. Og det sker desværre ikke med dette lovforslag,« skriver foreningen.

Regeringens lovforslag kan læses her: <http://www.ft.dk/samling/20111/lovforslag/L104/index.htm>

Ægteskab Uden grænser høringsvar kan læses her: http://aegteskabudengraenser.dk/uploads/files/letters/hoeringssvar_februar2012.pdf

ERHVERVSSKOLERNE

Det har længe været et kendt fænomen, at frafaldet for unge mænd med anden etnisk baggrund end dansk er stort på erhvervs-skolerne, de tidligere tekniske skoler. Men tallet kan overraske.



Ikke mindre end 55 procent af dem, der begynder på erhvervsskolerne, dropper ud igen. Det er et dobbelt så stort frafald i forhold til etniske danske unge mænd på disse skoler. Det viser en undersøgelse fra Anvendt Kommunalforskning. I forvejen er der relativt stort frafald på erhvervsskolerne, også blandt etnisk danske elever og blandt kvinder, uanset etnisk oprindelse.

Frafaldet for de etniske mindretals unge mænd kan have flere forklaringer: Manglen på praktikpladser, at virksomheder ikke tager en praktikant med udenlandsk klingende navn, for svag folkeskoleuddannelse, usikkerhed med hensyn til, hvad elever vil med deres liv.

Ministeren for området, socialdemokraten Christine Antorini, foreslår blandt andet et læseløft i folkeskolerne, hvilket næppe vil løse problemerne for dem, der pt. er på erhvervsskolerne eller dem, der dropper ud. Men dog godt for de fremtidige årgange. Desuden knytter ministeren også det tiltag på, hvor der i Folketinget blev besluttet at oprette 3000 flere skolepraktikpladser, takket være Enhedslistens forslag til finanslov.

Socialistisk Information har snakket med Christian Træholt, der formand for Erhvervsskolernes Elevorganisation (EEO), om det store frafald på skolerne blandt de etniske mindretals unge mænd. Han siger:

Frafald må stoppes

AF SVEND VESTERGAARD JENSEN

»Mange unge fra etniske mindretal har det svært her. Mange har ikke fået en god afslutning på deres folkeskole, som blandt andet har den virkning, at deres sproglige kundskaber giver dem problemer. De er også tit udsat for simpel racisme, der i mange tilfælde betyder, at det er svært at finde en praktikplads.«

Frafald og omvalg

»Erhvervsskolerne er alternativet for de fleste til de gymnasiale uddannelser. Det vil sige, at her går også de elever, som i uddannelsessammenhæng er de mest ressourcetsvage. Den enkelte elev står alene, når der skal findes en praktikplads. Selv om der er taget gode initiativer for at hjælpe her – f.eks. hjemmesiden praktikpladser.dk«

For få år siden blev skolepraktikken afskaffet ved en aftale mellem alle borgerlige partier, inklusiv Det Radikale Venstre. Eller mere præcist: Kvoten med skolepraktik blev skåret ned, så den reelt ramte nulpunktet på alle skoler. Den er nu

åbnet op igen gennem finansloven, som har betydet 3000 skolepraktikpladser.

»De 3000 skolepraktikpladser pt har også betydet, at lønnen her er fordoblet. En 'rigtig' praktikplads betød løn. En skolepraktikplads var en skolepraktikløn, som var en statslig ydelse. Den er nu steget fra 23 kroner i timen til 46 kroner i timen«, påpeger Christian Træholt.

Han understreger samtidig, at man må skelne mellem frafald og omvalg:

»Mange elever vil prøve noget andet og skifter f.eks. fra tømrer- til murerfaget. Problemet er dem, der falder helt fra. Mange forsvinder helt ud af uddannelsessystemet og ender i socialsystemet. Nogle finder et ufaglært arbejde en periode. Andre vil have mere skolegang og vælger HF-fag eller en anden teknisk uddannelse«.

Mentorer

Det helt store problem er altså dem, der falder helt fra og mister modet, måske fordi de ikke kunne finde en praktikplads.

»Og de rammer ind i en voksende ungdomsarbejdsløshed, samtidig med at flere ufaglærte jobs forsvinder«, tilføjer Christian Træholt.

Men hvad kan der gøres? Et af svarene fra EEO-formanden er en bedre støtte fra lærere og mentorer: »Den personlige relation til en voksen, en der er noget ældre, er vigtig på skolerne. På de gymnasiale uddannelser er der klassekammeraterne. Men på erhvervsskolerne er folk hurtigt spredt for alle vinde«, siger han og tilføjer:

»Alle dem, der har problemer på

skolerne, skal have den hjælp, de har brug for. En lærer kunne sætte sig sammen med en elev og hjælpe med at stykke en uddannelsesplan sammen til ham eller hende. Eller der burde kunne trækkes mentorer ind, f.eks. kunne det være en ældre tømrer, der kunne agere som en hjælp, en 'hygge-mentor' for en elev eller flere«

Mentor-funktionen bliver ikke mindre, når elever er droppet ud, påpeger Christian. Det er vigtigt, at der er nogen, som kan forstå, hvad problemet går ud på og motivere den unge til at komme videre – »og ikke som nu, hvor folk presses ud i endnu et uddannelse eller måske rettere – endnu et uddannelsesforsøg«

Også lærerens rolle er vigtig, og derfor er det et problem med de mange lærerfrie timer:

»Mange elever har svært ved at fokusere. Det er et problem, når der er mange lærerfrie timer. Lærerrollen er vigtig – en person, man kan stille spørgsmål til. Samtidig må eleverne på skolerne også kunne føle, at de er vigtige, at der er noget at stå op for om morgenen, at nogen forventer noget af dig. Hvis du ikke er der, så hvorfor kommer du ikke? Det skal ikke forstås som en kontrolfunktion, men en bekymring«.

EEO's krav

Hvad gør jeres egen organisation ved det store frafald, og hvilke krav stiller I?

»Praktikpladsproblemet er det centrale. Det rammer bredt over hele linjen. Vi mener også, at de lærerfrie timer skal afskaffes. Alle lærere skal have et pædagogikum, der skal fornyes hver femte år.«

»Vejledningen skal være bedre. I folkeskolens ældste klasser skal de unge have mere hjælp til at vælge den rigtige uddannelsesretning. Der er mange ting, som skal forbedres, men jeg vil gerne rose ministeriet for kampagnen 'godt du kom!' – en kampagne, man satte i gang mod det store frafald på erhvervsskolerne«, slutter Christian Træholt



Christian Træholt, formand for Erhvervsskolerne Elevorganisation, mener at lærerfrie timer skal afskaffes og at der skal gøres mere for at skaffe praktikpladser, hvis problemet med det store frafald skal løses.

Internationale Noter



Tyskland: Jakob Moneta er død

Den ældste levende medlem af FI i Tyskland, Jakob Moneta, døde på den 3. marts 2012 i en alder af 97 år i Frankfurt.

Jakob blev født i 1914 i Østrig i en jødisk familie, som flygtede til Köln i Tyskland i 1919 efter en pogrom i sin hjemby i 1918.

Siden gymnasiet, var han aktiv i SJVD, en ungdomsorganisation knyttet til Socialistiske Arbejderparti, en venstreudspaltning af det tyske socialdemokrati. I 1933 tog han til Palæstina og arbejdede i en Kibbuz. Han arbejdede sammen med palæstinensere og organiserede strejker for 8-timers dagen. Fra 1939 var han fange af britiske styrker i Palæstina i mere end to år. Efter sin løsladelse blev han journalist og i 1948 tog han tilbage til Köln, hvor han sluttede sig til den tyske del af FI. Da den tyske del af FI gik over til entrisme, blev han medlem af SPD (Socialdemokratiet i Tyskland), og arbejdede fra 1953 på den tyske ambassade i Paris. I løbet af halvtredserne blev han engageret i hemmeligt arbejde i kampen for national befrielse af den algeriske befolkning. I 1962 vendte han tilbage til Köln og blev chefredaktør for det tyske metalarbejderforbunds (IG Metall) månedlige avis »Metall« indtil han blev pensioneret i 1978. I denne periode

arbejde han også for den tyske sektion af FI og skrev under pseudonym i sektionsens presse.

Efter sin pensionering var Jakob Moneta bl. a. engageret i kampen for 35 timers arbejdsuge og var i den anledning på en foredragsturné i Danmark i november 1982. Han deltog i den forbindelse også med et oplæg på et weekendseminar, som SAP havde arrangeret i anledning af sammenslutningskongressen mellem det daværende SAP og Revolutionære Socialister i VS.

Fra 1990 var han medlem af PDS (det tidligere kommunistiske parti det østlige Tyskland) og var indtil 1995 medlem af det nationale ledelse. Jakob skrev hundredvis af artikler, essays og bøger. Indtil en alder af 90 skrev han stadig i FI's. Presse.

Polen: Forbud mod GMO-majs

Polen vil indføre et fuldstændigt forbud mod dyrkning af MON810, en genetisk modificeret stamme af majs fremstillet af det amerikanske selskab Monsanto i landet, udtalte landbrugsminister Marek Sawicki onsdag.

»Der indføres et fuldstændigt forbud mod MON810 stamme af majs i Polen,« fortalte Sawicki til reportere og tilføjede,

at pollen fra denne stamme kan have skadelig virkning på bier.

Den 9. marts blokerede syv europæiske lande, Belgien, Storbritannien, Bulgarien, Frankrig, Tyskland, Irland og Slovakiet, et forslag fra det danske EU-formandskab om at tillade dyrkning af genetisk modificerede planter på kontinentet.

Syv dage efter indførte Frankrig et midlertidigt forbud mod MON810 stamme.

Forhandlingerne om at tillade dyrkning af genetisk modificerede planter på EU-jord er nu gået i hårdknude, eftersom der ikke er flertal blandt de 27 medlemslande.

Kilde: <http://www.rawstory.com/rs/2012/04/04/poland-to-ban-monsantos-genetically-modified-maize/>

Tyskland: Privatisering af hospital stoppet

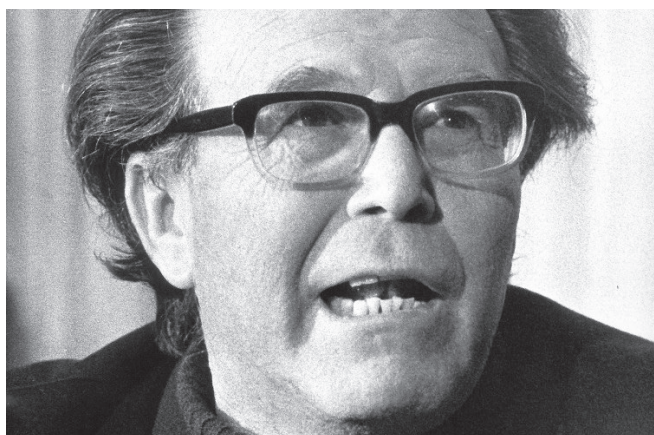
Et overvældende flertal på 84 procent stemte den 29. januar imod privatisering og for at bevare det kommunale ejerskab af hospitaler i Dresden i den tyske delstat Sachsen.

Den nødvendige andel på 25 procent af de stemmeberettigede blev mere end nået med en stemmedeltagelse på 37 procent. Der er dermed blokeret for privatisering af hospitalerne i tre år.

Et flertal i kommunalbestyrelsen havde ellers planlagt at slå de to kommunehospitaler sammen som del af et offentligt selskab, som kunne privatiseres ved at sælge aktier. Det var lykkedes for højrefløjen at få støtte fra det stadigt mere konservative grønne parti til privatiseringen.

Die Linke, SPD og byens græsrodsorganisationer var dog i stand til at forhindre lovændringen ved at samle de nødvendige 37.000 underskrifter til at sende spørgsmålet til afstemning.

En »alliance for hospitaler« blev dannet. Den bestod af blandt andet perso-



Jakob Moneta

Internationale Noter



nalet på de to hospitaler, fagforeningen Verdi, borgerinitiativet »Fingrene væk fra hospitalerne«, partierne SPD og Die Linke. Den samme privatiseringsmodel er på tegnebrættet i Stuttgart.

Grækenland: Hospital under arbejderkontrol!

Sundhedspersonale i Kilis, lidt nord for Tessaloniki, Grækenland, har besat deres lokale hospital.

Besættelsen, som startede den 20 februar er en reaktion på regimets nedskæringer og det reelle sammenbrud i det offentlige sundhedssystem. Hospitalet er nu underlagt arbejderne direkte og fuldstændige kontrol. Alle beslutninger vil blive foretaget af »arbejdernes fælles forsamling«.

Hospitalets ansatte vil kun beskæftige sig med nødsituationer, indtil deres skyldige løn og andre ydelser er blevet betalt. De kræver også en tilbagevenden til lønniveauet før de økonomiske stramninger.

Det aktionerende sundhedspersonale kan fremlægge eksempler på ansatte, der i stedet for en lovet månedsløn på 800 euro har fået besked på at acceptere at en månedsløn udebliver og fremover reduceres til 170 euro.

Personalet har erklæret, at »regeringen ikke er frigjort fra sine finansielle forpligtelser, og hvis de ikke bliver opfyldt, vil de henvende sig bredt til det lokale samfund om støtte for på enhver mulig måde at redde hospitalet, forsvare det gratis offentlige sundhedssystem, vælte regeringen og modgå enhver neoliberal politik.«

De opfordrer kolleger fra andre hospita-

ler til at foretage lignende beslutninger, og også ansatte i andre dele af den offentlige og private sektor

Læs mere på
www.internationalviewpoint.org

Globalt: Bøndernes Internationale Kampdag

Den 17 april kunne bønder over hele verden fejre Bøndernes Internationale Kampdag. Dagen er lanceret af den internationale bondeorganisation La Via Campesina, og bliver først og fremmest manifesteret i de lande, hvor fattige bønder slås for deres rettigheder hver dag. Det vil sige i det globale syd.

I år er parolen »Stop Land Grabbing – jorden tilbage til bønderne!« med henvisning til den stigende beslaglæggelse af

jord i tredjeverdenslande, der sker netop nu.

Den danske afdeling af Vi Campesina, Frie Bønder har bakker op om kampdagen og kampagnen imod Land Grabbing.

I en pressemeddelelse skriver de: »I Danmark kan vi ikke se os fri for at være med til at bidrage til denne uacceptable udvikling. Vi er med til at forværre bøndernes levevilkår på globalt plan, som det f.eks. set udtrykt i den nyligt vedtagne energiaftale mellem Regeringen og langt størstedelen af Folketingets øvrige partier. I aftalen lægges der op til, at 10 procent af brændstoffet til transport i Danmark skal komme fra agrobrændstoffer. Det har for nylig vist sig, at produktionen af agrobrændstoffer er den væsentligste årsag til land grabbing. På verdensplan produceres en stadig stigende andel af agrobrændstoffer i det globale syd, skønt de brændes af i de vestlige lande – herunder Danmark.«



De ansatte på hospitalet i Kilis, Grækenland, har taget kontrollen over deres arbejdsplads.

Kræv fremtiden tilbage:

Rio +20 og videre frem

Mellem den 20. og 22. juni 2012 samles regeringer fra hele verden i Rio de Janeiro for at fejre 20-årsdagen for Rio-konferencen (»Earth Summit«) – FN's konference for miljø og udvikling (UNCED), som etablerede den første globale dagsorden for »bæredygtig udvikling«.

Konferencen i 1992 vedtog Klima-konventionen (UNFCCC), Konventionen om biologisk mangfoldighed (CSD) og Agenda 21. Desuden blev Kommissionen for Bæredygtig Udvikling (CSD) oprettet for at sikre en effektiv opfølgning på topmødet.

20 år senere skulle regeringerne mødes igen for at gennemgå sine forpligtigelser og fremskridt. Men i virkeligheden kommer man til at diskutere en udvikling styret af den såkaldte »grønne økonomi«, som er en motor for den samme kapitalistiske model, som har forårsaget klimakaos og andre dybe sociale og miljømæssige kriser. Via Campesina vil benytte denne historiske lejlighed til at mobilisere og være talerør for de millioner af bønder og indfødte verden over, som forsvarer velfærd for alle gennem fødevarer-suverænitet og beskyttelse af naturressourcer.

20 år senere: en plan i krise

20 år efter det internationale topmøde er livet blevet vanskeligere for størstedelen af planetens beboere. Antallet af sultne mennesker er steget til næsten en milliard. Det vil sige, at hver sjette menneske sultner. Kvinder og smålandbrugere er dem, der er ramt hårdest. Samtidig bliver miljøet hastigt udpint, biodiversiteten bliver ødelagt, vandressourcerne bliver knappe og forurenede, og klimaet er i krise. Det truer hele vores fremtid på jorden, mens fattigdommen og uligheden øges.

Ideen om en »bæredygtig udvikling«, der blev lagt frem i 1992, som skulle for-

ene »udviklings-« og »miljøhensyn«, løste ikke problemet, fordi det ikke forhindrede det kapitalistiske systems jagt efter profit på bekostning af alle naturmæssige og menneskelige ressourcer:

Fødevarer-systemet er i stadig højere grad i klørne på de store selskabers jagt på profit, og ikke indrettet på at brødføde befolkningen.

Konventionen om biodiversitet har skabt mekanismer til fordeling af gevinsterne, men når alt kommer til alt, legitimerer de bare den private sektors kapitalisering af genetiske ressourcer.

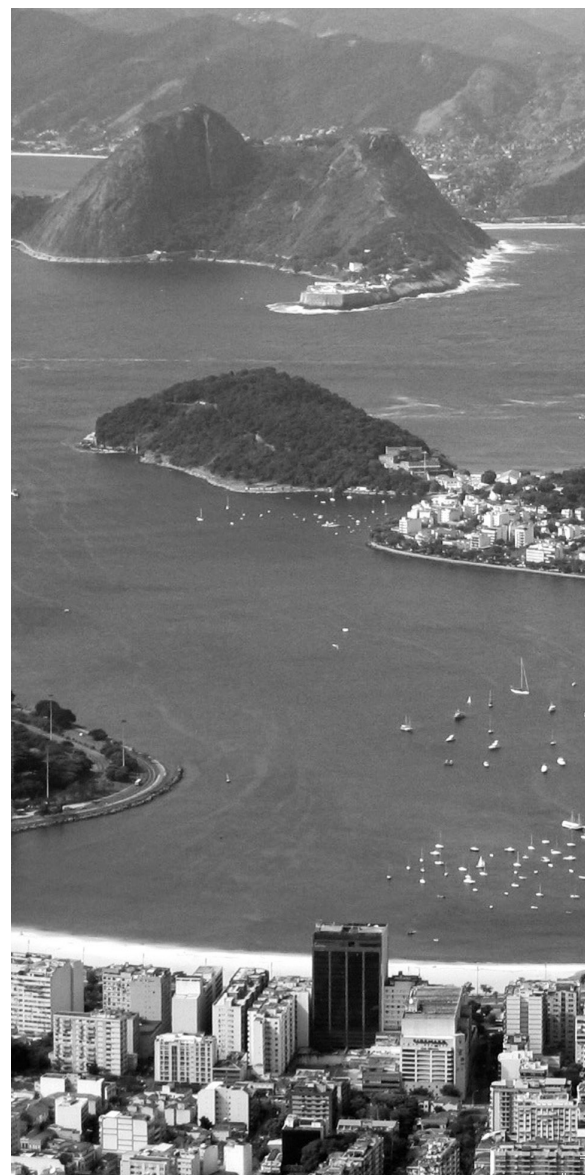
FN's konvention om klimaforandring har, i stedet for at tvinge lande og selskaber til at nedbringe forureningen, opfundet et nyt profitabelt og spekulativt produkt i form af handel med CO₂ kvoter, der tillader forurenere at fortsætte med at forurene og tjene på det.

Forståelsen af »bæredygtig udvikling« bliver fortsat opfattet sådan, at det er småbrugernes landbrug, som er tilbagestående og ansvarligt for ødelæggelsen af naturressourcer og miljø. Det samme udviklingsmønster fortsætter, men i realiteten er der bare tale om kapitalismens fortsatte udvikling gennem en »grøn industrialisering«.

Den »grønne økonomi«

Den »grøn-maling« af økonomien, der har været fokus på i optakten til Rio+20, bygger på den samme logik og de samme mekanismer, som ødelægger planeten og fastholder folk i sult. For eksempel søger man at indarbejde elementer fra den fejlslagne »grønne revolution« i en større

sammenhæng for at sikre behovene hos de industrielle producenter, blandt andet ved at fremme ensartet såsæd, selskabernes patentrettigheder på såsæd, genmanipulerede frø osv.



Den kapitalistiske økonomi, som bygger på overudnyttelse af naturressourcer og mennesker, bliver aldrig »grøn«. Den bygger på en ubegrænset vækst på en planet, der har nået sine grænser og på markedsførelse af de tilbageværende naturressourcer, som indtil nu ikke har været værdisatte, eller som har været under den offentlige sektors kontrol.

I denne fase af den finansielle krise, søger den globale kapitalisme nye former for akkumulation. Det er under disse kriseperioder, at kapitalismen akkumulerer mest. I dag er det naturområder og fællesskaber, der er hovedmål for kapitalen. Som sådan er den grønne økonomi ikke bare et grønt dække for kapitalisme. Det er også en ny mekanisme til at tilegne sig vores skove, floder, landområder ... vores territorier!

Siden sidste års forberedelsesmøde til Rio+20 er landbruget blevet anført som en af årsagerne til klimaforandringer. Man

har, i de officielle forhandlinger, endnu ikke skelnet mellem det industrielle landbrug og småbøndernes landbrug, eller klart vist forskellen mellem den effekt på fattigdom, klima og andre sociale forhold, som vi står overfor.

Den »grønne økonomi« bliver markedsført som en måde til at indføre en bæredygtig udvikling for de lande, der stadig oplever et højt og urimeligt niveau af fattigdom, sult og elendighed. I realiteten er det, der bliver foreslået, en ny fase af det, vi har identificeret som »grønne strukturelle tilpasningsprogrammer«, der justerer og omorganiserer de nationale markeder og regulativer for at underkaste dem den »grønne kapitalisme«, der er hastigt på vej.

Investeringskapital søger nu nye markeder gennem den »grønne økonomi«. De sikrer sig verdens naturressurser som vigtigste input og varer for industriel pro-

duktion, som CO₂-separering og -lagring, eller endog til spekulation. Det er blevet demonstreret gennem stigende tyveri af fællesjord på verdensplan, til at dyrke afgrøder både til eksport og biobrændsel. Nye forslag som »klima-smarte« landbrug, der kræver en »bæredygtig intensivering« af landbruget, omfatter også selskabernes og landbrugserhvervenes mål om at overudnytte jorden samtidig med, at de kalder den »grøn«, og gør småbønder afhængige af omkostningskrævende såsæd og tilførsler af gødning mv. En ny runde af forureningstilladelser bliver udstedt til den industrielle sektor, især i de udviklede lande, på grundlag af aftalen om »Begrænsning af Udledning fra Skovrydning og Nedgradering af Skove« (REDD++) og andre miljøprogrammer.

Den grønne økonomi søger at sikre, at vores planets økologiske og biologiske system forbliver i kapitalismens tjeneste, gennem intens brug af forskellige former for bioteknologier, syntetiske teknologier og klima-manipulation. GMO'er og bioteknologi er nøglelementer i det industrielle landbrug, der bliver promoveret indenfor rammerne af »grøn økonomi«. Promoveringen af den grønne økonomi inkluderer krav om den fuldstændige gennemførelse af WTO's »Doha-runde«, fjernelsen af alle handelsbarrierer overfor de »grønne løsninger«, finansiering og støtte fra finansinstitutioner som Verdensbanken, og projekter som US-AID programmer, og den fortsatte legitimering af de internationale institutioner, der tjener til at sikre og fremme den globale kapitalisme.

Hvorfor småbønder mobiliserer

Småbønder, familiebrugere, jordløse mennesker, indfødte folk, migrantarbejdere – kvinder og mænd – vi er alle enige om at mobilisere for at modsætte os enhver markedsførelse af vores liv, og for at foreslå en anden organisering af vores forhold til naturen. Denne skal tage udgangspunkt i en landbrugsreform, fødevare-suveræniteten og økologisk landbrug, som bygger på smålandbrug.

Vi forkaster den »grønne økonomi«, som den nu fremføres i Rio+20-procesen. Det er et nyt dække, der skal skjule selskabernes og fødevareimperialisternes konstant voksende grådighed.

Vi modsætter os handel med CO₂-kvo-

På 20 årsdagen for Rio-konferencen samles alverdens regeringer igen i Rio de Janeiro. Men samtidig mødes alverdens antikapitalister og økologer til et Folkenes Topmøde samme sted



ter, og alle markedsløsninger på miljøkrisen, inklusiv den foreslåede liberalisering af miljøtjenester under WTO.

Vi forkaster REDD (Reduceringen af Udledning fra Afskovning og Skovnedgradering) som tillader rige lande at undgå at nedskære deres CO₂-udledninger ved at finansiere ofte ødelæggende projekter i udviklingslande.

Vi påpeger og afviser, at virksomhederne sætter sig på Rio+20 processen og alle de multilaterale processer indenfor FN.

Vi siger nej til beslaglæggelse af land, vand, såsæd, skov – til alt tyveri af ressourcer!

Vi forsvare naturressourcerne i vores lande som en del af den nationale og folkelige suverænitet, og konfronterer den offensive og private beslaglæggelse fra kapitalen.

Vi kræver, at regeringerne vedtager en statslig politik til beskyttelse af befolkningsflertallets interesser, især de fattigste og de jordløse arbejdere.

Vi kræver et totalt forbud mod klimamanipulations-projekter og eksperimenter, under dække af at være »grøn« eller »ren« teknologi til fordel for agroindustrien. Det omfatter også nye teknologier, der bliver foreslået til tilpasning og afbødning af klimaforandringer under »klima-

manipulationernes« banner eller »klimasmart landbrug«. Det gælder også falske løsninger som genmanipulerede planter, der formodes at at tilpasse sig til klimaforandringerne, og »biokul« der angiveligt skulle supplere jorden med kul.

Vi står fast på beskytte vores oprindelige såsæd og retten til at udveksle såsæd. Vi kræver gennemgribende landbrugsreformer, der fordeler og omfordeler jorden – den vigtigste produktionsfaktor – især i forhold til kvinderne og de unge. Jord skal være et produktionsmiddel til at sikre levebrødet for folket og må ikke blive til en handelsvare, der kan spekuleres i på internationale markeder. Vi forkaster »markedsstøttede jordreformer«, der bare er et andet ord for privatisering af jorden.

Vi kæmper for bæredygtig fødevarerproduktion på smålandbrug til forbrug i lokalsamfundet, til lokalt forbrug, i modsætning til industrilandbrug og monokultur-plantager til eksport.

Vi fortsætter med at organisere og praktisere en agroøkologisk baseret produktion, der sikrer fødevarerafhængighed for alle, og som indfører en kollektiv forvaltning af vores ressourcer.

Opfordring til handling

Vi opfordre til en verdensomfattende mobilisering den 18-26. juni i Rio de

Janeiro, med en permanent lejr, et Folkets Topmøde som modstykke til regeringernes og kapitalens topmøde.

Vi vil være i Rio som et Folkets Topmøde, hvor antikapitalistiske kampe fra hele verden kan mødes, og hvor vi sammen kan foreslå reelle løsninger. Folkenes Permanente Forsamling, mellem den 18. og 22. juni, vil præsentere de daglige kampe mod kapitalismens fortalere og deres angreb på vores lande. I dag er er Rio de Janeiro en af de byer, der modtager de største bidrag fra den globale kapital, og vil være vært både for VM i fodbold og Olympiske Lege. Vi vil forene vores symbolske kamp fra byboernes til de jordløses bevægelse og fiskerne.

Vi erklærer også ugen med den 5. juni for en verdensomfattende uge til forsvar for miljøet og mod de transnationale selskaber, hvor vi inviterer alle over hele verden til at mobilisere for:

- Forsvar småbrugenes bæredygtige landbrug.
- Besæt jord til produktion af agroøkologiske og ikke-markedsdominerede fødevarer.
- Kræv retten til brug og udvekslingen af oprindelig såsæd tilbage.
- Protestér foran handels- og markedskontorer, som kræver stop for de spekulative markeder for forbrugsvarer og jord.
- Organiser lokale forsamlinger for folk der er ramt af kapitalismen.
- Drøm om en anden verden og skab den!!
- Den fremtid, som vi ønsker, bygger på en landbrugsreform, småbrugers bæredygtige landbrug og fødevarer suverænitet!
- GLOBALISER KAMPEN!!
- GLOBALISER HÅBET!!!

Kvinder og smålandbrugere er dem, der er blevet ramt hårdst, siden regeringerne vedtog at arbejde for en »bæredygtig udvikling«. Biodiversiteten er ødelagt, klimaet i krise og fattigdommen øget.



Via Campesina er en international bevægelse af småbønder, små- og mellemstore producenter, jordløse, landbokvinder, indfødte folk, unge landmænd og landarbejdere. Frie Bønder i Danmark: er medlem af Via Campesina. (Hjemmeside: www.levende-land.dk)

Oversat fra engelsk af Martin Mørch fra International Viewpoint online magazine IV445 februar 2012.



INTERVIEW

Arabiske revolutioner

AF FAROOQ SULHERIA

»For venstrefløjens er det vigtigt at støtte de nuværende kampe i revolutionen, nu hvor modsætningerne i de nye regimer fortsat skærpes,« siger Adam Hanieh i dette interview om blandt andet Saudi Arabien og andre Golfstaters rolle som nøgleaktør i den bølge af modrevolutioner, der er blevet udløst mod oprørerne. Faktisk har 2011 klart demonstreret at imperialismen i regionen artikuleres af – og i vid udstrækning gennem – Golfstaterne.

Resultatet af valgene i Tunesien og Egypten faldt ud til fordel for islamistiske partier, selv om revolutionen i disse lande havde en sekulær karakter. De er også en integreret del, om ikke den dominerende kraft, i Syriens, Libyens, Yemens og Bahraíns revolutioner. Så er det arabiske forår i virkeligheden en sejr for den islamistiske bevægelse?

– Nej, jeg tror, det er forkert at læse det arabiske forår på den måde. Det er selvfølgelig rigtigt, at de islamistiske partier var de største vindere i de egyptiske og tunesiske valg og har været prominente aktører i de andre oprør i regionen. Men vi er nødt til at se mere nuanceret på de islamistiske bevægelser og de vanskeligheder, de sandsynligvis vil stå overfor i den kommende

periode. For det første skal vi huske, at de første faser af revolutionerne (i hvert fald i Egypten og Tunesien) i vid udstrækning opstod udenfor de etablerede bevægelses cirkler – som f. eks det Muslimske Broderskab. De islamistiske bevægelser har generelt spillet – og fortsætter med at spille – en konservativ rolle. Under protesterne i Egypten i december tog det muslimske broderskab for eksempel klart afstand fra de folkelige kræfter. Og på samme måde med de vigtige egyptiske strejkebølger i september. Disse eksempler (og mange andre) indikerer, at selv om de islamistiske partier nok har opnået en betydelig vælgerstilslutning, er deres forhold til den folkelige bevægelse skæmmet af spændinger og har potentialitet til hurtigt at skifte.

Det har også skabt skismaer og debat internt hos de Muslimske Brødre (MB).

Valgresultaterne i Tunesien og Egypten er ikke specielt overraskende. I Egypten er MB's stærke tilstedeværelse delvist et udtryk for deres dybe forankring i hele samfundet og deres store adgang til resourcer. I Mubaraks tid var MB praktisk talt en semi-legal opposition, og de har en lang historie bag sig med organisering i

» De islamistiske bevægelser har generelt spillet – og fortsætter med at spille – en konservativ rolle

hele landet. Mange andre partier (inklusive nogle af venstrefløjspartierne) er først blevet dannet for nylig eller er først nu begyndt at organisere sig helt åbent, og det er umuligt at forvente, at de skulle have broderskabets rækkevidde på nuværende tidspunkt. De islamistiske partier havde også meget god økonomisk støtte (især fra Golfstaterne) og det gør en stor forskel i deres evne til at føre landsdækkende kampagner. Derudover har de andre

partier en meget svagere tilstedeværelse i landdistrikterne end MB, som har opbygget beskyttelse og etableret støttenetværk gennem mange år.

Til trods for den symbolske betydning af valgene er revolutionens egentlige spørgsmål endnu ikke besvaret. Revolutionerne har givet enorme forventninger om reelle forandringer af folks daglige liv. Efter årtiers neoliberale »reformer« har det egyptiske samfund oplevet en ekstrem polarisering af velfærd og en faldende levestandard for det store flertal. Millioner af mennesker er blevet marginaliseret og kæmper for overlevelse på det sorte marked. Der er også spørgsmålet om den lange tradition for den egyptiske regerings og militærets kryben for USA's magt i Mellemøsten – tydeligst udtrykt i den årtier lange proces mod normalisering af forholdet til Israel.

Disse politiske og økonomiske temaer er forbundne, og det er ikke muligt at løse demokratispørgsmålet uden at skubbe revolutionen fremad og forholde sig til alle disse temaer. Faktisk er militærets position i høj grad knyttet til landets politiske økonomi og forholdet til USA og Israel. På grund af dette har den egyptiske kapitalisme en stærk tendens til at tage

en autokratisk form – hvad enten det nu er gennem en enkelt mands styre (som Mubarak) eller et slør af liberalt demokrati, bag hvilket militæret bevarer den ultimative magt.

Set i det lys mener jeg, at det er klart, at de islamistiske kræfter ikke er i stand til at løse problemerne. De har helt eksplicit erklæret, at de ikke har til hensigt på nogen væsentlig måde at bryde med det gamle regimes økonomiske program. Det betyder fortsat privatisering, større åbning mod det globale finansmarked, yderligere deregulering af arbejdsmarkedet og flere lån fra de internationale finansielle institutioner som IMF og Verdensbanken. Resultatet af dette neoliberale program gennem de sidste to årtier var en hovedårsag til de oprør, der væltede Mubarak. Af denne grund tror jeg, at vi kan vente os et større og større gab mellem det egyptiske folks forventninger om job, mad, helbred og andre sociale rettigheder og så den faktiske politik, der højst sandsynligt vil blive gennemført af MB og deres allierede.

Når de holder regeringstøjlerne, er det meget sværere for disse bevægelser at gemme sig bag en oppositionel retorik. Modsætningerne vil fremstå langt skarpere: mellem på den ene side deres krav omkring social retfærdighed og på den anden deres støtte til neoliberal økonomisk politik, eller deres »anti-imperialistiske« sprogbrug, men samtidig vilje til at samarbejde med USA og Israel. Der er mange tegn på, at det allerede er ved at ske, og på grund af det mener jeg, at det er alt for tidligt at karakterisere 2011 som en »islamistisk sejr«.

Det Muslimske Broderskabs sejr i Egypten og En-Nehdas i Tunesien, den mulig afgang af Assads regime og det knuste oprør i Bahrain synes alt sammen at være til fordel for det saudiarabiske monarkis regionale interesser. Er Saudi Arabien det arabiske forårs egentlige vinder?

– Saudi Arabien har sammen med andre Golfstater, som Qatar været hovedaktører i den bølge af modrevolutioner, der er skyllet hen over oprørene. 2011 har klart demonstreret, at imperialismen i regionen artikuleres af – og i vid udstrækning gennem – Golfstaterne. Angrebet på Libyen anført af NATO er et klart eksempel på dette. Qatar og De Forenede Arabiske



Støttedemonstration for det syriske oprør i London den 17. marts i år. Når modsætningerne skærpes er det vigtigt, at venstrefløjen støtter de nuværende kampe.



Mubaraks autokratiske styre var en naturlig konsekvens af militærets særlige rolle med stærk tilknytning til USA.

Emirater spillede især en meget vigtig rolle i denne invasion. Der er mange andre eksempler – vi kan se det i de milliarder af dollars, som Golfstaterne har udlovet til Egypten og Tunesien; Saudi Arabiens, Qatars og Emiraternes militære intervention i Bahrain; tilbuddet til Jordan og Marokko om at tilslutte sig »the Gulf Cooperation Council« (og dermed bringe alle monarkierne i regionen sammen i en samlet blok) og det centrale i at Golfstaterne forsøger at mediere og styre oprørene i Syrien og Yemen. Og måske allermest betydningsfuldt, de tiltagende trusler mod Iran.

På en måde er Saudi Arabiens og de andre Golfstaters rolle en politisk afspejling af, hvor centrale disse stater er i det regionale økonomiske system. I det seneste årti har først og fremmest kapital fra Golfen (både privat og statslig) nydt godt af neoliberalismen i regionen. I Egypten, Jordan, Libanon og andre steder har liberaliseringen betydet massiv tilgang af kapital fra Golfen til de nyligt privati-

serede sektorer (især ejendomme, finans og telekommunikation). Af denne grund er de autokratiske sociale strukturer, som karakteriserede de politiske styre i Egypten, Tunesien og andre steder, selv en

» På en måde er Saudi Arabiens og de andre Golfstaters rolle en politisk afspejling af, hvor centrale disse stater er i det regionale økonomiske system

del af den måde, Golfen har etableret sig i hierarkiets top på de regionale markeder. Kampene imod diktaturer, som oprørene repræsenterer, er samtidig forbundet med den måde, kapitalismen har udviklet sig i regionen. I den forstand er de også kampe mod Golfen. Dette faktum – sammen med,

selvfølgelig – det centrale i regionens olieforsyning og finansielle overskud til USA og andre imperialistiske lande – er hovedårsagen til, at mod-revolutionen i det store hele er blevet gennemført via trepartsalliancen bestående af Golfstaterne, USA og EU.

En forståelse af dette faktum er noget helt andet end at sige, at Saudi Arabien er den »ultimate vinder« af de arabiske oprør. Revolutionerne er på ingen måde ovre, og på grund af noget af det, jeg lige har gjort rede for, er revolutionens krav ikke blevet imødekommet.

Mobiliseringsniveauet er fortsat meget højt i både Egypten og Tunesien, og det vil være meget svært for den nye regering at fortsætte med »business as usual«. Det er en ustabil situation. Ja, der er rigtig mange vanskeligheder, som venstrefløjen og de folkelige bevægelser står overfor. Men vi bør ikke undervurdere de vanskeligheder, som den anden side også står overfor eller overvurdere deres evne til at

En af de mange demonstrationer mod Syriens præsident Bashar Assad fredag den 27 januar. Demonstrationen, der fandt sted nær Homs, blev som mange andre angrebet af militæret, der dræbte 30 mennesker.

genindføre deres styre i en global kontekst af mange systemiske kriser og en meget begrænset legitimitet for regeringsmønstre, der forbindes med det gamle regime.

Hvad vil et forfejlet oprør i Bahrain og en mulig omstyrtelse af Assads regime i Syrien betyde for Iran?

– Det er tydeligt, at retorikken mod det iranske regime gennem de seneste uger er blevet skruet op. Men der er fortsat mange faktorer, der strider imod et angreb, og jeg tror ikke, at et angreb fra Washington eller

» Hvis massebevægelsen skal vinde social og økonomisk retfærdighed, vil den nødvendigvis skulle tage sig af spørgsmålet om imperialismen

Tel Aviv er endeligt afgjort. Med hensyn til Syrien er det klart, at Vesten, Israel og Golfstaterne ønsker at se et mere fjoligt regime, og det er delvist motiveret af et ønske om at underminere Irans regionale indflydelse (forbundet selvfølgelig med Hizbollah i Libanon).

Jeg tror til gengæld ikke nødvendigvis, at det at vælte Assad vil føre til et regime, som er tættere allieret med vestlige interesser. Den overordnede anti-imperialistiske stemning forbliver stærk i den syriske befolkning. Og forsøgene fra dele af venstrefløj på at tilsvine hele oprøret som stand-in for imperialismen gør et sort/hvidt verdenssyn til skamme og misforstår landets historie groft.

Jeg kan ikke se nogen modsætning i at være imod en intervention og samtidig være imod Assads regime. Man skal huske på, at regimet har omfavnet neoliberalismen og konsekvent brugt en »anti-imperialistisk« retorik for at dække over en praksis med tilpasning til både USA og Israel. Men vi er nødt til at huske, at der er en sammenhæng mellem regimens bruta-

litet og den interne støtte til intervention. I den forstand tjener Assads voldelige regime yderligere imperialismens bredere interesser i regionen (som denne vold har gjort i lang tid).

I tilfældet Bahrain mener jeg, det er en fejltagelse at se oprøret som en slags iransk »plot«. Det er helt klart sådan Bahrains monarki og nogle af de andre Golfstater har beskrevet det. Men intifadaen i Bahrain i 2011 var den seneste i en årtier lang linje af oprør mod sektersk diskrimination, som forstærkes af den ujævne kapitalistiske udvikling i dette land. Et tegn på dette er den meget høje arbejdsløshed blandt Bahrains befolkning med uofficielle skøn fra 15 til 30 procent. Det rammer især shiaerne.

I 2004 skønnede Bahrains Center for Menneskerettigheder, at over halvdelen af Bahrains borgere levede i fattigdom, og alligevel havde de rigeste 5200 i Bahrain til sammen over 20 mia. dollars. Disse og andre problemer som ulighed i jordfordeling, udbredt brug af tortur mod politiske modstandere, manglende demokrati, politisk eksklusion af shiaerne og regimens tætte alliance med USA er meget mere overbevisende forklaringer

Washington synes at have indtaget en modsætningsfyldt position til oprørene – de yder støtte til dem i Syrien og Libyen og underminerer eller ignorerer dem i andre lande. Er det rigtigt at sige, at USA hilser det arabiske forår velkomment, og at massebevægelserne fra 2011 har manglet en anti-imperialistisk karakter?

– Nej, jeg mener at det er en fuldstændig forkert karakteristisk. Spørgsmålet om imperialismen er stædigt forbundet til de spørgsmål, som er impulsen bag disse oprør. Karakteren af Mubaraks regime, for eksempel, var ikke kun et spørgsmål om indenlandsk undertrykkelse. USA-imperialismen regnede med dette regime til at opbygge en vigtig søjle, der kunne støtte dets videre overherredømme i Mellemøsten. Det kom klarest til udtryk i den årtier lange proces med en normalisering



af forholdet til Israel, såvel som milliarder af dollars fra USA til at støtte det egyptiske militær. Som jeg bemærkede før, så er de politiske og økonomiske problemer forbundet og uadskillelige. Hvis massebevægelsen skal vinde social og økonomisk retfærdighed, vil den nødvendigvis skulle tage sig af spørgsmålet om imperialismen.

Desuden synes jeg ikke, at Washingtons position har været modsætningsfyldt – snarere at den har været fuldstændig i overensstemmelse med deres politik i de sidste få årtier. Den overordnede strategiske »retning« for USA (og EU) har været at finde en måde at afmontere, svække og afløse oprørene. Den måde, man har forsøgt at gøre det på, har varieret ud fra konteksten.

Hvilke implikationer har det arabiske forår for Israel?

– Jeg mener, at især den egyptiske revolution er potentielt den vigtigste udvikling, der er sket i den palæstinensiske kamp på noget tidspunkt i de seneste to årtier. Egypten er en strategisk central del af



Palæstinaspørgsmålet. Det er klart forstået af imperialisterne – se blot den absolutte førsteprioritet, normaliseringen af forholdet mellem Egypten og Israel har haft for USA og Israel siden Sadat og op gennem Mubarakperioden. Jeg mener, at en revolutionær regering i Egypten som nægter at indgå i et økonomisk eller politisk forhold med Israel, åbner grænserne til Gaza og støtter den palæstinensiske kamp på meningsfulde måder, ville betyde en hurtig og kvalitativ forandring i den regionale magtbalance.

Nu er vi jo godt nok meget langt fra at opleve det scenario under de nuværende omstændigheder. Men som jeg påpegede ovenfor, kan den egyptiske stats autokratiske og undertrykkende karakter ikke skilles fra dens bånd med imperialismen i regionen (der primært ses i dens støtte til staten Israel). En effektiv udfordring af denne autokratiske karakter betyder en konfrontation med båndene til USA's magt. Der er et dialektisk forhold mellem disse to sider af den egyptiske stat – og det betyder, at solidaritet med den palæsti-

nensiske kamp ikke er en valgfri ekstraopgave til revolutionen, men er centralt for at komme videre.

Hvad bør så være venstrefløjens holdning til det arabiske forår?

– I det store hele er det vigtigt for venstrefløjens at støtte de igangværende kampe i revolutionerne, efterhånden som modsætningerne i det nye regime fortsat skærpes. Konkret betyder det at tilbyde solidaritet med arbejderstrejker og folkelige mobiliseringer; at offentliggøre militærets fortsatte krænkelser; at agitere imod udenlandsk militær og politisk intervention i regionen; at afsløre Golfstaternes rolle og deres forbindelse med Vesten; at finde måder at støtte kampagner for at slette den multilaterale og bilaterale gæld, som disse lande har til vestlige finansielle institutioner, og at forhindre nye finansielle aktører (så som den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling) i at gå ind i disse områder. Vigtigst er det dog, at der er behov for at lære af selve de revolutionære erfaringer. Vi har brug for

meget mere ydmyghed og for at indse, at bevægelserne fra 2011 i Mellemøsten og Nordafrika har en hel del at lære venstrefløjens i Vesten.

Adam Hanieh underviser i Udviklingsstudier på Institut for Orientalske og Afrikanske studier (SOAS), London Universitet. Han er forfatter til *Capitalism and Class in the Gulf Arab States* (palgrave-macmillan-2011) og medlem af det redaktionelle panel for magasinet, *Historical Materialism*.

Farooq Sulehria er en fremstående radikal journalist og ledende medlem af det Pakistanske Arbejderparti LPP. Han er forfatter til LPPS' udgivelse »Rise of Political Islam« og har oversat »Clash of Fundamentalisms« af Tariq Ali til urdu.

Farooq Sulheria lavede dette interview for det radikale pakistanske magasin Viewpoint og er her oversat fra International Viewpoint af Bodil Olsen.

Omstrukturering, revision eller sletning af gælden?

Organisationen OKDE-Spartakos har for nylig vedtaget denne udtalelse, som går kraftigt i rette med fortalerne for en gældsrevision. OKDE er den græske sektion af Fjerde Internationale og indgår i alliancen Antarsya.

Siden starten på den græske gældskrise har venstrefløjen og arbejderbevægelsen fremsat tre forskellige krav: enten at omstrukturere gælden (for at nedskrive den), at gennemføre en revision eller helt at afskrive gælden. Det handler ikke bare om forskellige paroler, men indebærer også forskellige strategier. OKDE har, på linje med ANTARSYA, støttet den sidstnævnte model.

Det første krav er blevet foreslået af Synaspismos (og dermed af flertallet i SYRIZA) og, i en mere konservativ udgave, af Fotis Kouvelis' Demokratiske Venstre. Ideen har været at forhandle med kreditorerne for at afskrive en del af gælden, så den igen bliver tålelig. Ikke desto mindre er det det, som sker netop nu, på regeringens og EU's initiativ, eftersom det er åbenlyst, at hele gælden aldrig vil kunne tilbagebetales. Kreditorerne foretrækker derfor at miste en del af deres profit, hellere end at miste det hele, samtidig med at de bliver kompenseret med nye, mere gunstige betingelser (lave lønninger, afregulering af arbejdsmarkedet osv.) i

forhold til fremtidige investeringer. Denne type forhandling er et direkte borgerligt projekt, og det er den eneste »omstrukturingsproces« i den virkelige verden. Og derfor har kravet om omstrukturering af gælden snart mistet sin troværdighed som et element af et svar fra arbejderbefolkningen, og det har efterladt de partier på venstrefløjen, som gik ind for det, i forlegenhed.

Der er brug for mere diskussion om kravet om en revisionskommission, som kan efterse gældsftalerne og bevise, at nogle af dem er illegitime. Det grundlæggende formål med denne kommission skulle være at afsløre for masserne, at den gæld, som de er udset til at betale, ikke er retfærdig eller legitim. På denne baggrund lancerede nogle græske økonomer for halvandet år siden, sammen med politikere fra venstrefløjen og tidligere PASOK-medlemmer (som fx MF'eren Sofia Sakorafa) en appel om en Revisionskommission (ELE). Dette forslag er i dag langt mindre rettidigt end før, og det ser ikke ud til, at der er gjort noget særligt for at danne en sådan komité. Det er dog stadig vigtigt at se nærmere på den grundlæggende idé bag forslaget.

Forslaget om en revisionskommission vil kunne kombineres med kravet om at slette gælden eller ej, men de to krav er ikke lige væsentlige. I vores tilfælde stod dette spørgsmål åbent i den oprindelige appel om ELE. Imidlertid har dette ikke været det eneste problem med dette initiativ. Det store spørgsmål er, hvilket

synspunkt man starter fra: at tjekke, om gælden er legitim i henhold til nationale og international lovgivning, og hvis ja, så slette en del af den? Eller, modsat, at nægte at arbejderklassen betaler gælden, uanset om den er legitim eller ej?

Der er fem væsentlige grunde til at gå imod den Græske Revisionskommission (ELE), hvis man anlægger et klart antikapitalistisk svar på krisen og i stedet går ind for af slette gælden:

1. Ikke som den tredje verden

Den offentlige gæld i Grækenland har ikke samme karakter som gælden i den tredje verden. Økonomisk er den ikke påtvunget af udenlandske imperialistiske lande, som plyndrer landet og tjener på et ulige bytte i kraft af en forskellig produktivitetsgrad, selv om et ulige bytte ganske vist spiller en vis rolle. Gælden er et resultat af en udviklingsstrategi, som frivilligt er valgt af den græske kapitalistklasse, som også er imperialistisk. Denne ekstra-aggressive strategi, som omfattede en overdreven offentlig låntagning og økonomisk indtrængen i Østeuropa med hjælp fra euro-valutaen, er slået fejl og bliver nu straffet i den inter-imperialistiske konkurrence i forhold til, hvem der skal lide under krisens byrder. Desuden bliver det stadig mere åbenlyst, at gældskrisen i Grækenland ikke skyldes en særlig national særegenhed, men at den er en del af international strukturel kapitalistisk krise, i sidste ende en overakkumulationskrise, som i første række (men ikke udelukkende) rammer de svage led

Den græske venstrefløj kæmper med næb og klør imod de brutale nedskæringer, som regeringen og de udenlandske kreditorer forsøger at gennemføre. Men samtidig foregår der en intens debat på venstrefløjen om, hvad alternativet er. AF OKDE – SPARTAKOS





» Det er ikke et reelt problem at overbevise arbejdere og undertrykte i Grækenland om, at gælden er uretfærdig.

som for eksempel Grækenland. Teknisk set er der stort set ingen kontrakter, som en kommission kan eftertjekke, fordi den offentlige låntagning, i modsætning til hvad der normalt sker i den tredje verden, er sket gennem udstedelse af statsobligationer, og ikke lån (i det mindste indtil memorandumet). Så hvis der er noget at afsløre med hensyn til gælden, er det ikke skandaler, men derimod gældens grundlæggende struktur som en mekanisme, der forstærker den klasse-mæssige udbytning. Denne opgave vil imidlertid grundlæggende ikke blive løst ved et gælds-eftersyn, men derimod gennem marxistisk politisk analyse, politisk arbejde og, selvfølgelig, gennem kamp.

2. Angsten for at skræmme masserne

Det er ikke et reelt problem at overbevise arbejdere og undertrykte i Grækenland om, at gælden er uretfærdig. De fleste er allerede overbeviste om dette, og venstre-fløjens uvilje mod at tale om sletning af gælden for ikke at »skræmme« masserne har vist sig at være uforholdsmæssigt konservativ, hvis den ikke simpelthen

har været hyklerisk. Det er slående, at kravet om et umiddelbart stop for tilbagebetaling af gælden og kampen for at få den slettet (undtagen den del, som ejes af pensionsfonde) har været et af de første, der blev stemt om i det store folkemøde på Syntagma-pladsen under »indignados«-bevægelsen, selv om det på daværende tidspunkt kun blev fremført af den »yderste« venstre-fløj (mest tydeligt af ANTARSYA).

Ifølge de seneste meningsmålinger støtter over en tredjedel af den såkaldte offentlige mening en sletning af den offentlige gæld – en andel som åbenlyst er højere, hvis man kun spørger arbejderklassen. Dette er en meget væsentlig andel, i betragtning af den brutale propaganda fra de græske regeringer og massemedierne om, at en statsbankerot vil indebære en total katastrofe for os alle. Det er også slående, at Kommunistpartiet, efter at have afvist kravet i over et år, nu har skiftet holdning og taget det til sig, uden af den grund at skræmme masserne eller miste popularitet. Det virkelige problem er ikke at forklare masserne, at de ikke skal betale gælden (det ved de allerede), men at vise,

hvordan de konkret kan undgå at betale den, hvordan de kan gennemtvinge en sletning, og hvordan de kan forsvare sig selv mod det nationale og internationale borgerskabs hævn-togt, i tilfælde af, at det lykkes at gennemføre det.

Selvfølgelig forholder det sig helt anderledes med hensyn til en international solidaritets-kampagne. I vores tilfælde bliver det virkelig afgørende at vise, hvordan gælden udbytter og ødelægger de græske arbejdere, for at overbevise folk, som ikke umiddelbart er påvirket. Pointen er ikke at skælde ud på aktivister i udlandet, som skriver under på kravet om en Revisionskommission – fra deres synspunkt kan det være et symbol på solidaritet. Men ikke desto mindre vil et krav om gældsrevision være et klart skridt baglæns.

3. Eksemplet Ecuador

Situationen i Grækenland er helt forskellig fra Ecuador, som man gerne henviser til som et succesfuldt eksempel på en gældsrevision. I Ecuador var det den progressive regering selv, som tog initiativ til at ned-sætte en revisionskommission og kontrollere kontrakterne vedrørende offentlig låntagning – i dette tilfælde var der faktisk sådanne kontrakter. Regeringen i Ecuador var et resultat af massebevægelser og arbejderkampe, selv om den på samme tid afslørede sine svagheder. Omvendt er såvel den nuværende »nationale enhedsregering« som den tidligere PASOK-regering i Grækenland de centrale aktører i den brutale krig, som borgerskabet har erklæret mod arbejderbefolkningen. De handler på vegne af kapitalen uden nogen hensigt om at acceptere selv det mindste klassekompromis. Og det er velkendt, at både den græske stat og de græske kapitalister er fast besluttede på at garantere kredito-



Protesterende har slået lejr ved Syntagma-pladsen

» Men under krisen findes der ikke en udvej for Grækenland i abstrakt forstand, for der er ingen redning, der både er til fordel for kapitalister og arbejdere.

terne, at de ikke vil miste deres penge.

En sletning af gælden ville være en trussel ikke alene mod hele deres udviklingsstrategi, men også mod deres egne umiddelbare interesser, eftersom mange af dem selv er kreditorer (over en tredjedel af gælden ejes af græske banker). Så det er absurd at bede en regering af denne type om tilladelse til, eller om at få de »nødvendige redskaber« til, at tjekke kontrakterne – som det udtrykkes i det oprindelige krav om en Revisionskommission. Et krav af denne type lægger op til, at vi har et fælles problem med regeringen, noget i stil med en »national sag« eller en national kamp mod den udenlandske »udplyndring« af vores land.

Tværtimod er vores vigtigste opgave lige nu at vise over for de oprørske masser, at »vores« regering ikke bare skal kritiseres for at være for underdanig over for de udenlandske banker, men at den er en aktiv nøglefaktor i det angreb, vi er udsat for, og at den skal væltes. Dertil kommer, at det beløb, som Correas regering i Ecuador nægtede at betale med henvisning til illegitim gæld, udgør mindre end 5 procent af den nuværende græske offentlige gæld. Det internationale finanssystem kunne tolerere tabet i Ecuador, men det er ikke tilfældet i Grækenland.

Hvis Ecuador ikke er det rigtige eksempel til en sammenligning med Grækenland, så gælder det endnu mere et andet eksempel, som nogle gange bliver nævnt af ELE-økonomer: Rusland i 1998. Det er næppe nødvendigt at forklare, at i dette tilfælde var sletningen af den offentlige gæld et 100 procent borgerligt projekt, som handlede om en inter-imperialistisk konkurrence og ikke om folkets krav eller den russiske arbejderklassens interesser.

4. Intet brud med kapitalismen

ELE er tænkt som en rent videnskabelig og teknokratisk komité med støtte fra kendte »personligheder«. Det er ikke en kampagne eller en front, og den inkluderer

ikke fagforeninger, politiske eller sociale organisationer (»den skal være uafhængig af politiske partier«, som der står i appellen). En første indvendig kunne være, at her er simpelthen tale om et bureaukratisk projekt, eftersom det ikke står klart, hvordan denne ekspert-komité vil kunne kontrolleres af massebevægelsen. Det er imidlertid ikke det eneste problem. Den politiske ramme for ELE, sådan som det er formuleret i den oprindelige appel, er overhovedet ikke »neutral«, som de mest radikale underskrivere håber. Rammen er snarere socialdemokratisk. Det primære formål er nemlig at finde en vej ud af krisen uden at bryde med kapitalismens regler, men ved at regulere systemet. Ifølge appellen:

»Kommissionens formål skal være at klarlægge, hvorfor den offentlige gæld er opstået, hvilke betingelser den blev aftalt under, og hvad de lånte penge er blevet brugt til. På grundlag af disse tre vurderinger skal Kommissionen komme med passende anbefalinger til håndtering af gælden, også den del af gælden, som vurderes at være ulovlig, illegitim eller odiøs. Formålet med kommissionen vil være at hjælpe Grækenland med at tage alle nødvendige skridt i forhold til gældsbyrden.«

Denne type retorik styrker en falsk patriotisme, hvor man leder efter en udvej for at »redde Grækenland«, ikke arbejderklassen og de udstødte og udbyttede lag. Men under krisen findes der ikke en udvej for Grækenland i abstrakt forstand, for der er ingen redning, der både er til fordel for kapitalister og arbejdere. Det er enten den ene eller den anden gruppe, som kan red- des, på bekostning af den anden.

5. Ikke bare teknik

Tekniske argumenter om gælden er nyttige, men sekundære og et supplement. Grundlæggende er den offentlige gæld i Grækenland ikke et teknisk problem eller et spørgsmål om redskaber, men et fundamentalt klassesdilemma: Hvem

betaler for krisen? Hvem bærer byrden for den ødelæggende proces, som krisen har sat i gang? Den gæld, som den arbejdende befolkning og de undertrykte bliver tvunget til at betale er ikke uretfærdig, fordi den bryder med lovgivning, men fordi den brutalt skader deres grundlæggende interesser og rettigheder. Hvis diskussionen kun handler om tekniske spørgsmål, er det åbenlyst, at regeringen og borgerskabet, med alle deres specialister, eksperter, massemedier og propagandaapparater vil have en klar fordel. Det væsentlige er den politiske kerne af kravet om at kontrollere gælden: Arbejderklassens ret til at få adgang til data om statsfinanserne, regnskaber og fonde eller, med andre ord, arbejderkontrol. Vi støtter dette krav. Men det er netop et overgangskrav, som ikke kan indfries under kapitalismens og den borgerlige stats betingelser. Og det er selvfølgelig ikke til nogen nytte at bede om »nødvendige skridt« fra en borgerlig regering for at kæmpe for dette mål.

Vores uenighed med både Revisionskommissionen og de forskellige venstreorienterede omstrukturings-programmer er strategisk, men har også umiddelbare konsekvenser for vores forslag i massebevægelsen. Vi bør ikke acceptere, at vi alle står med et problem, som kan løses til glæde for nationen som helhed, uanset hvor »progressiv« den foreslåede løsning måtte være. Arbejderklassens og de udstødte gruppers vigtigste opgave er ikke at overbevise resten af nationen, men at konfrontere den med kampe, strejker, produktionsblokader osv. for at gennemtvinge en afskrivning af gælden – uanset om den er ulovlig, illegitim eller odiøs. De er ikke bange for vores argumenter. De er bange for vores styrke til at true borgerskabets klasseherredømme.

OKDE – Spartakos, græsk sektion af Fjerde Internationale. Oversat af Karina Skov. Mellemoverskrifter indsat af SI-redaktionen.

Klassekampen under S-R-SF- regeringen

AF SAP'S LANDSMØDE

Denne tekst blev vedtaget på Socialistiske Arbejderpartis Landsmøde 7-8. januar 2012.

Vi har tidligere optrykt landsmødevedtagelsen »FN's rolle i krig og imperialismen« i Socialistisk Information, nr. 240 januar 2012

Landsmødet vedtog også indholdet til to små foldere »Det kan SAP bruges til« og »11 grunde til at melde sig ind i SAP« begge kan fås ved henvendelse til SAP's landskontor: sap@sap-fi.dk

Alle landsmødets vedtagelser kan findes på SAP's hjemmeside:

www.sap-fi.dk

DEL 1: Reformisme og classesamarbejde

Valget i september betød, at Danmark fik en S-ledet regering. Det er langt fra første gang, at vi har haft en reformistisk ledet regering, og heller ikke første gang, at denne regering har deltagelse af De Radikale og grundlæggende har et classesamarbejde som fundament. Tværtimod havde vi i 90'erne en SR-regering med nogenlunde samme projekt som S-R-SF-regeringen. Det er ikke i skrivende stund til at sige, om den såkaldte Blå Bloks sammenhold vil sætte flere grænser på samarbejdet hen over midten end i 90'erne, mens det til gengæld er tydeligt, at sådanne forhindringer ikke opstilles af regeringen – trods SF-deltagelsen. I dette dokument vil vi behandle den bane, valget af den nye regering lægger ud for klassekampen, og den rolle, Enhedslisten får brug for at spille. Vi vil indlede med at opridse den analyse af de reformistiske partier, S og SF, som er baggrunden for, at SAP ikke op til regeringsdannelsen havde de samme store forventninger, som mange

– måske især unge – venstrefløjsvælgere ellers havde. I forlængelse af denne forståelse, redegør vi for den grundlæggende taktik, vi tror, kan bruges i forhold til disse partier og deres medlemmer. I del to og tre vil vi mere konkret behandle situationen og opgaverne i henholdsvis det udenomsparlamentariske arbejde og Folketinget.

Klassesamarbejdet i Danmark

Reformismen som politisk strømning har domineret den danske arbejderbevægelse i mere end hundrede år. Ideologisk er dens grundlag, at arbejderbevægelsen gennem faglige aftaler og parlamentarisk arbejde kan og vil få gennemført flere og flere reformer, så vi derved gradvist afskaffer klasseforskellene og etablerer et samfund med social lighed og fuldt demokrati. I starten blev dette endemål betegnet som socialisme – og indeholdt visionen om en samfundsovertagelse af, eller i det mindste mere kollektive ejendomsformer til, de centrale produktionsmidler. Men en del af



reformismens indhold har altid været, at dette mål henlægges til en altid temmelig fjern fremtid. I de seneste mange år har de fleste reformistiske partier end ikke i støvede programmer haft andet mål end en »kapitalisme med et menneskeligt ansigt«, hvor ejendomsforholdene er uforandrede, og markedskræfterne med en vis statslig regulering fortsat får lov at styre økonomien. End ikke globaliseringens nyliberalistiske deregulering har de reformistiske partier udgjort et ideologisk bolværk imod. Tværtimod har de mange steder været drivende i f.eks. EU-projektet. Fundamentet for »den gradvise forandring« har været klassesamarbejdet. Dels aftaler mellem arbejdsmarkedets parter, dels aftaler i det parlamentariske system – begge dele baseret på, at »vi alle er i samme båd«. Og når man ikke vil gøre op med det kapitalistiske system, er dette for så vidt logisk: At det går godt for landets erhvervsliv (dvs. kapitalister), er så forudsætningen for, at der også kan laves aftaler om, at der skal falde noget af til landets arbejdere. Senest så vi op gennem 90'erne Nyrup-regeringen – i øvrigt i regering med de radikale og sammen

I denne tekst skriver vi – med mindre der fremgår noget andet af sammenhængen – »vi« om Enhedslisten/Enhedslistens medlemmer. Det gør vi ikke, fordi vi vil udtale os på Enhedslistens vegne, men vi fordi vi er en del af kollektivet Enhedslisten, og vi tænker og handler som Enhedsliste-aktivister.

med de borgerlige partier – gennemføre en næsten konsekvent borgerlig politik på det økonomiske område. Meget apropos de aktuelle krisepakker, gennemførte man bl.a. en reduktion af dagpengeperioden fra 7 til 4 år samt en væsentlig beskæring af efterlønnen. Men derudover gennemførte man en deregulering af finansmarkedet, afskaffede formueskatten, sænkede selskabsskatten og satte gang i omfattende privatiseringer og udliciteringer. Meget af

dette i forlængelse af EU-projektet, som S-R-regeringen også bakkede helhjertet op om.

Hvorfor overlever reformismen? '

Man kan undre sig over, at denne ideologi i over 100 år har kunnet overleve som den dominerende politiske retning i arbejderbevægelsen. Svaghederne er åbenlyse: På verdensplan er kapitalismen fortsat et overordentligt destruktivt system, der bygger på udbytning og undertrykkelse og skaber enorme uligheder, fattigdom, miljøødelæggelser og krige. Selv i vores forholdsvis privilegerede del af verden mærker befolkningen alvorlige konsekvenser af kapitalismens indbyggede modsætninger – især under de tilbagevendende økonomiske kriser. Og aktuelt står vi nu også over for en klimakatastrofe, som en kapitalisme, der bygger på permanent vækst, allerede har vist sig ude af stand til at reagere rettidigt på. Der er flere årsager til, at opbakningen bag reformismen som politisk strømning alligevel er så udbredt i f.eks. Danmark:

For det første er udbytningen og klasseundertrykkelsen i et samfund som det

» Og reformistiske partier er netop partier, der har et fundament i arbejderklassen og arbejderbevægelsen, men som ideologisk er bærere af en i bund og grund borgerlig samfundsforståelse

danske ikke åbenlys. Selve udbytningsforholdet fremstår generelt i den kapitalistiske produktionsmåde skjult: på overfladen ser det ud som en »hæderlig handel«, hvor kapitalisten kommer med fabrikken og køber arbejderens arbejdskraft til en i fællesskab aftalt pris. Interessesmodsnæringerne i forbindelse med denne handel skaber grundlaget for en spontan klassebevidsthed, men ikke umiddelbart for en revolutionær bevidsthed. Dertil kommer, at borgerskabet i Danmark ikke i nyere tid har været i situationer, hvor der har været brug for i større omfang at anvende statens repressive apparat mod befolkningen, eller for at sætte det parlamentariske demokrati til side.

For det andet er, som Marx formulerede det, »de herskendes tanker også de herskende tanker«. Der foregår i hele samfundet, ikke mindst i uddannelsessystemet og i medierne, en massiv indoktrinering af borgerlig ideologi. Og reformistiske partier er netop partier, der har et fundament i arbejderklassen og arbejderbevægelsen, men som ideologisk er bærere af en i bund og grund borgerlig samfundsforståelse. Derfor har vi også af og til brugt betegnelsen »borgerlige arbejderpartier«.

For det tredje har perioden siden 2. verdenskrig overordnet set været præget af en betydelig økonomisk vækst, hvilket i dele af denne periode har muliggjort ganske store indrømmelser til arbejderklassen. Således har reformismen kunnet »præstere resultater« i et land som Danmark.

For det fjerde har alternativet til reformismen, idéen om en revolution, der gør op med kapitalismen og indfører socialisme, i katastrofal grad været miskrediteret af de stalinistiske diktaturstater, der fejlagtigt betegnede sig som socialistiske.

For det femte har den danske fagbevægelse været den mest centraliserede i de vestlige lande

Sidst, men ikke mindst, har der lige siden begyndelsen af 1900-tallet eksisteret et bureaukrati, et lag af ledere og ansatte i arbejderbevægelsen, som har skaffet sig privilegier i rollen som formidlere af et stort set fredeligt samarbejde mellem klasserne. Et lag af pampere, rent ud sagt, der bogstaveligt talt har gjort klassesamarbejdet til deres levebrød. Dette bureaukratiske lag i arbejderklassens ledelse, har hele vejen været bærere af og bannerførere for udbredelsen af den reformistiske ideologi.

Dette lag har på den ene side haft

interesse i at opretholde en selvstændig organisering og en vis kampkraft i arbejderklassen, fordi det har været basis for deres position. Uden arbejderbevægelse ville bureaukratiet være overflødigt. Men på den anden side har dette lag ikke haft interesse i voldsomme, selvstyrende mobiliseringer på basisniveau, for slet ikke at tale om samfundsmæssige omvæltninger, fordi begge dele ville true klassesamarbejdet og dermed deres position og pamperprivilegier.

»Det røde flertal« S og SF er ikke bare historisk, men også den dag i dag, reformistiske partier: Selv om de ikke længere har de meget tætte organisatoriske, politiske og økonomiske bånd til fagbevægelsen, som især S traditionelt har haft, eksisterer der stadig sådanne bånd, ikke mindst på det politiske plan. Og det er åbenlyst, at S-SF i deres politik målbevidst forsøger at få opbakning fra arbejderklassen, når de f.eks. (i første omgang!) afviser dagpengebeskæringen og efterlønstyveriet. Dermed adskiller de sig fortsat grundlæggende fra de »rigtige« borgerlige partier. Men lige så klart er det, at de i alle deres »fair« udspil altid forudsætter den bestående kapitalistiske samfundsmodel, herunder hele den nyliberalistiske EU-konstruktion, fuldstændig uantastet. Og med dette udgangspunkt har de allerede i S-SF's egne valgløfter lagt op til at sende hovedparten af regningen for krisen til arbejderklassen. De to partier har da også fra starten udtrykt et klart ønske om, at den nye regering skal bygge på klassesamarbejde: På trepartsforhandlinger, tæt samarbejde med de mest moderne sektorer af erhvervslivet – og ikke mindst



Udbytningen er ikke åbenlys i den kapitalistiske produktionsmåde. Kapitalisten kommer med fabrikken og arbejderen med sin arbejdskraft, en tilsyneladende »hæderlig handel«.

politisk samarbejde hen over midten, med De Radikale som en del af regeringen og f.eks. V og K som vigtige samarbejdspartnere. Den tredje deltager i den nye regering, De Radikale, har til gengæld intet med et reformistisk parti at gøre: Partiets historiske udspring er ikke arbejderklassen, og i dag er dets sociale grundlag især forholdsvis velstillede intellektuelle i byerne. De radikale er i modsætning til de andre borgerlige partier reelt liberale, hvilket får deres synspunkter til at se progressive ud – f.eks. på seksualpolitiske og antiracistiske spørgsmål. Men da der er tale om et rent borgerligt parti står deres omfordelingspolitik i skarp kontrast til den tilsyneladende progressivitet. De er med andre ord ikke villige til at følge f.eks. deres symbolske antiracisme op med en økonomisk og social styrkelse af den del af arbejderklassen, som har migrantbaggrund. Tværtimod er de Radikale ophav til f.eks. starthjælp, som fastholder migranter i en økonomisk underlegen position. Ligesom de Radikale er modstandere af f.eks. bedre SU-forhold og dermed ikke er villige til at følge deres liberale seksualpolitiske synspunkter op med tiltag, de kunne gøre unge økonomisk uafhængige af forældrene, og dermed forbedre betingelserne for at bestemme over egen krop. At R på det udlændinge-, rets- og videnskabspolitiske område står for synspunkter, der ligger langt til venstre for S-SF, er imidlertid et faktum, som det er taktisk væsentligt at udnytte. Men dette ændrer ikke ved, at partiet grundlæggende set hverken har eller tilstræber at have appel til arbejderklassen på et klassegrundlag. Når S-SF vælger at tage De Radikale med som regeringspartner, har de dermed taget de borgerlige med i sengehalmen og fra starten lagt op til at føre classesamarbejdspolitik frem for klassepolitik. Hertil kommer, at den nye regering overtager et underskud på statsbudgettet på 85 mia. og en EuroPLUS-pagt, der sætter landene i økonomisk spændetrøje;

lav vækst og en ny finanskrisen på vej; en forgældet befolkning, der takket være det oppustede boligmarked i snit skylder tre gange årsindkomst væk, og nu er truet af stigende arbejdsløshed; og sidst, men ikke mindst, en kapitalistklasse, der faktisk har

ninger om et kursskifte, selv må på banen med deres konkrete krav til regeringen. Vi skal være med til at formulere og mobilisere omkring ethvert nok så lille krav i den rigtige retning. Hovedkriteriet er, at det er et krav, som nogen gerne vil

» De radikale er i modsætning til de andre borgerlige partier reelt liberale, hvilket får deres synspunkter til at se progressive ud – f.eks. på seksualpolitiske og antiracistiske spørgsmål

problemer med at afsætte sin produktion og kræver lavere omkostninger og højere profit under trusler om at flytte. Socialdemokraterne har selv udtrykt deres manglende vilje til at lade de rige betale krisen med den gennemgående frase om, at »vi alle skal bidrage til at løse krisen«. På denne baggrund må man udtrykke stor skepsis over for enhver forventning om, at den nye regering, hvis det står til den selv, overhovedet vil forsøge at føre en økonomisk politik, der friholder arbejderklassen fra krise-regningen og tager pengene fra kapitalen i stedet.

En taktik over for reformismen

På trods af, at der har været talt meget om løftebrud, og at Helle Thorning selv har forsøgt at tale forventningerne til den nye regering ned, er der stadig et udbredt håb om, at S og SF som regeringspartier vil føre til et brud med den borgerlige politik. Og det er frem for alt Enhedslistens opgave at kanalisere disse forventninger til noget fornuftigt. Vi skal sikre, at disse forventninger ikke dør ud i passiv og forgæves venten, men udmøntes i fælles krav og fælles handling. Enhedslisten skal ikke sprede illusioner om, at den røde politik er hjemme med valget af den nye regering. Tværtimod skal vi kontinuerligt gøre opmærksom på, at alle grupper og bevægelser, der har forvent-

være med til at kræve gennemført. Om »mobiliseringen« så i første omgang bare er en generalforsamlingsudtalelse fra en fagforening, en underskriftsindsamling eller en deputation til Christiansborg, eller om det er en demonstration eller en arbejdsnedlæggelse, så er det skridt på vejen til at opbygge den kamp, der vil være nødvendig for at tvinge udviklingen

Der skal skabes et konkret kampgrundlag. Enkle krav som f.eks. praktikpladser, men også anti-kapitalistiske krav, der direkte begrænser kapitalens råderet.



» Vi skal rejse de krav, der kan samle, om de er nok så små – og have svar parat, så snart nogen begynder at overveje nødvendigheden af næste skridt«

den rigtige vej. Vi skal altså stå sammen med S og SF's vælgere om at kæmpe for reformer – om det så i første omgang bare er de reformer, partierne selv har lovet før regeringsskiftet.

Antikapitalistisk dynamik

Det er den triste kendsgerning, at reformismen slet ikke kan levere væsentlige og blivende reformer i en krisetid, og at det kræver en systemændring, en afskaffelse af den profitstyrede kapitalistiske økonomi, hvis krisen skal overstås uden angreb på arbejderklassens levevilkår. Skal vi holde denne sandhed skjult? Bestemt ikke. Vi skal uddanne vores mange nye medlemmer i det, og vi skal øve os i at forklare sammenhængene og revolutionens nødvendighed så enkelt, populært og pædagogisk som muligt, når vi bliver spurgt. Men at forestille sig, at vi vinder opbakning til det revolutionære projekt først og fremmest ved masseagitation for et systemskifte, et socialistisk samfund, er helt utopisk. Vi vinder derimod opbakning til dette ved i første omgang at stille os skulder ved skulder med de mange, der tror på S og SF – og sammen med dem stille krav om indfrielse af deres små eller store forventninger til de reformistiske partier. Vi opbygger med andre ord en enhedsfront. Det gør vi, fordi det netop

er gennem fælles erfaringer, når folk selv tager hånd om at kæmpe for deres rettigheder, at der udvikles en bevidsthed om, at man selv kan være med til at forandre tingene. Og fordi det er denne bevægelse og denne bevidsthed, denne dynamik, der kan være med til at føre kampen videre, hvis og når en reformistisk regering ikke bare kan/vil indfri kravene, hvis og når borgerskabet går aggressivt til modangreb – og som i sidste instans kan sætte gang i den dynamik, der kan drive historiens store hjul, sætte de grundlæggende samfundsmæssige forandringer på dagsordenen, kort sagt, føre til en revolution.

Et dynamisk kampgrundlag

Målet er at udvikle og mobilisere om et konkret, hele tiden aktuelt kampgrundlag. Det er ikke et program, der kan skrives på forhånd ved et skrivebord. Det er det grundlag, som samler og til enhver tid tilføjer alle de progressive krav, som der er nogen, der tror på at rejse og kæmpe for. Det er krav på klimaområdet, til udlændingepolitikken, til dagpengeperioden og behandlingen af de arbejdsløse. Det er også krav, der kan rette op på ældreomsorgen, på sundhedssystemet, på uddannelsessystemet og om praktikpladser. Det kan være afvisning af tilbagetrækningsreformen, stop for Danmarks krige, afskaffelse

af lømmelpakke og terrorlovgivningen. Men det er også krav, der fortæller, hvor pengene skal tages fra; og det er de mest indlysende fornuftige krav, der retter sig direkte mod kapitalen og begrænser dens råderet – dvs. antikapitalistiske krav. Hvilke krav, der står i centrum, afhænger af, hvad der kan mobiliseres om – på lige præcis det tidspunkt, på det sted, og blandt de mennesker, vi har fat i. Vi skal rejse de krav, der kan samle, om de er nok så små – og have svar parat, så snart nogen begynder at overveje nødvendigheden af næste skridt. Midlet og målet hænger sammen: en underklasse, der forsvarer sig selv og alle mod fattigdom og ulighed, mod krige, klima- og miljøkatastrofer, mod undertrykkelse og uretfærdighed – også når det kræver opgør med det, der er kapitalismens fundament. Det er et dynamisk kampgrundlag, der kan starte med femøren, men ender med revolutionen. Både Enhedslistens udenomsparlamentariske og Enhedslistens parlamentariske arbejde har altid som sit allervigtigste formål at bidrage til at få folk til selv at røre på sig, at skabe bevægelse, at organisere, at mobilisere. Fordi det er det, der giver resultater; dét, der flytter bevidstheden; dét, der ændrer samfundet.

DEL 2: Klassekampen i bevægelserne

Når vi ser tilbage på valgkampen, kan vi konstatere, at store dele af fagbevægelsen var bemærkelsesværdigt aktive i kampen for en ny regering. Overalt i landet var de lokale fagforeninger med i valgkampen. Det var især de lokale 3F fagforeninger, som bakkede op om en ny

regering, og mange steder var også andre lokale fagforeninger med. De støttede som regel de tre arbejderpartier, S, SF og Enhedslisten. Dermed fik Enhedslisten langt større støtte fra fagbevægelsen end tidligere. Udgangspunktet var noget bedre i forhold til tidligere valgkampe. Nogle af de lokale fagforeninger, bl.a. i

3F, fik faktisk mobiliseret en del af deres medlemmer. Og den faglige valgkamp var kendetegnet af nogle vigtige krav. Det handlede f.eks. om forsvar for efterlønnen, dagpengeretten, flere jobs og bedre efteruddannelse. Det var krav, som samlede de tre arbejderpartier – og man valgte så helt at ignorere det parti, som

skulle bære det nye flertal igennem, nemlig De Radikale. Det var kendetegnende for såvel fagbevægelsen centralt som for S og SF, at de stod sammen om at få en ny regering, men at de som udgangspunkt lukkede øjnene for de problemer, det ville give, hvis det borgerlige parti – de Radikale – skulle være med. Det var i direkte modsætning til de lokale fagforeningers krav til en ny regering, som handlede om en arbejderregering, og som krævede et flertal til S-SF-EL.

Kan vi påvirke fagbevægelsen?

I bagklogskabens klare lys, så vi jo, at venstre side vandt over den gamle regering. Men det viste sig, at de Radikale fik en kæmpesejr. Det stiller os som socialister overfor nye opgaver. Enhedslisten har hele vejen igennem været de eneste, som har været ærlige om de Radikales ultra-borgerlige økonomiske politik. Det betyder, at vi i Enhedslisten har en opgave med at udbrede og fastholde en arbejderpolitik i alle dele af fagbevægelsen. Vi skal tage udgangspunkt i den aktuelle krise, og hvad der skal til for at løse den. Vi kan tage udgangspunkt i fagbevægelsens krav og pege videre på kamp om magten i samfundet og på arbejdspladserne. Vi har et meget bedre udgangspunkt efter valget end for nogle få måneder siden. For det første har Enhedslisten fået 3 gange så mange mandater i Folketinget. Enhedslisten har fået en kæmpestigning i vores antal medlemmer. Og ikke mindst tager fagbevægelsens medlemmer Enhedslisten alvorligt, når vi kommer med vores bud på

udviklingen af samfundet. På den anden side står forbundstoppen i udgangspunktet afvæbnet. De har vundet valgkampen, men de har tabt valget. Den nye regering har lavet et regeringsgrundlag, som dømmes fagbevægelsen som tabere. S-SF-R har sagt ja til tilbagetrækningsreformen, ja til kortere dagpengeperiode og nej til at forbedre den offentlige velfærd ude i kommunerne. Forbundstoppen vil ikke tage en kamp for deres mærkesager, som bringer dem i modsætning til den nye regering. Tværtimod vil de stadig indgå i trepartsforhandlinger, hvor udgangspunktet (før efterlønsforliget) var aftaler om, hvordan arbejderne skulle bidrage med milliarder til »deres del« af kriseregningen... Men vi står med massevis af fagbevægelsens medlemmer, som er blevet skuffet over den nye regerings politik. Dem skal vi støtte hele vejen i kampen for deres krav.

Faglig organisering og mobilisering

Det betyder, at vi skal organisere vores medlemmer til at tage kravene til den

nye regering op i de lokale fagforeninger. Krav, der åbent tager kampen op mod De Radikales borgerlige politik og kræver en regering, der bryder med den borgerlige politik. Vi skal tage det op på generalforsamlingen, på alle fagforeningsmøder, på tillidsrepræsentantmøder og i bestyrelserne. Ofte vil forbundsledelserne modarbejde sådan et mobiliseringsarbejde. På lokalt bestyrelsesniveau og blandt tillidsfolk vil billedet være mere blandet og skiftende. Nogle med S-SF-tilhørsforhold vil vægte »roen« og loyaliteten i forhold til deres partiledelser over loyaliteten overfor medlemmerne, men mange vil være parate til at mobilisere sammen med os. For at gøre mobiliseringerne »bæredygtige« – også når de møder modstand i fagforeningsapparatet – er det nødvendigt at opbygge en organisering i basis med klub- og fagforeningsmøder og med opbygning af tillidsmandsnetværk. I arbejdet med at mobilisere om kravene til den nye regering skal vi bruge de faglige netværk, som Enhedslisten har arbejdet med at opbygge igennem de sidste par år. Både til

Græsrodsbevægelserne – f.eks. klimabevægelsen – har haft store forventninger til regerings-skiftet. De forventninger må nu omsættes til krav, der kan mobiliseres for.



» Journalister, kommentatorer og lederskribenter forlanger, at partiet bliver realistisk, pragmatisk og ansvarligt – i betydnin-
gen bliver lige som alle de andre partier«

konkret organisering af vores indsats og til udveksling af erfaringer og ideer. Hver gang vi bruger disse netværk, medvirker vi samtidig til at give dem kød og blod.

Andre bevægelser og afdelingernes rolle

Klassekampen foregår ikke kun i fag-bevægelsen. Enhedslistens medlemmer arbejder i et hav af bevægelser og græsrods-organisationer, der alle sammen har haft brændende ønske om og store forventninger til et regeringsskifte. De forventninger skal nu formuleres som krav – og der skal, hvor det er muligt at få opbakning bag det, mobiliseres for dem. Det gælder klima-bevægelsen og de forskellige organisationer, der udgør denne – som skal sikre, at hensigtserklæringerne når det nødvendige niveau – og ikke mindst, at disse bliver

fulgt op af handling hér og nu. Det gælder de uddannelsessøgendes organisationer – på alle niveauer – hvor Enhedslisten er stærkt repræsenteret, og hvor den nye regering ikke skal slippe godt fra at udskyde løfterne om et løft år efter år. Det gælder alle bevægelserne for »kommunale velfærdskrav«: ud over pædagoger, lærere og skoleelever også forældreorganisationer, bevægelser mod lukninger af skoler og lokale sygehuse osv. Det gælder lejernes organisationer, miljø- og trafik-grupper, økologi-bevægelsen, antiracistiske grupper, Bedsteforældre for asyl, fredsbevægelserne, solidaritetsorganisationer med den 3. verden osv. osv. Over hele landet skal vi gøre os det til en opgave i Enhedslistens afdelinger løbende at diskutere, hvordan medlemmerne, hvor de nu befinder sig, kan komme på banen og bidrage til at op-

bygge bevægelsen for at den nye regering også skal betyde en ny politik! Allerede da regeringsgrundlaget blev offentliggjort begyndte medlemmer af S og SF at give udtryk for deres utilfredshed. Denne utilfredshed i de to partiers bagland, fra folk med tillidsposter i partiet, over almindelige medlemmer til vælgere, vil vokse, efterhånden som regeringen tydeligere og tydeligere underordner sig De Radikale og fører blå bloks politik. Det er i høj grad dette S-SF-bagland, vi som Enhedsliste-medlemmer kan alliere os med i bevægelserne. Samtidig må afdelingerne være opmærksomme på mulighederne for at gå i dialog med lokale S-SF-medlemmer og -afdelinger omkring debatter, formulering af krav til regeringen og lokale mobiliseringer.

DEL 3: Klassekampen ind i Folketinget

Valget i september 2011 gav Enhedslisten en fantastisk parlamentarisk fremgang – men stiller os samtidig i en meget udfordrende position. Den såkaldte »Røde Blok« fik ganske vist flertal, men kun fordi de fleste regner De Radikale med i den røde blok. Men De Radikales økonomiske politik berettiger på ingen måde, at de regnes med i den røde blok. På den anden side kan en S-ledet regering heller ikke klare sig uden Enhedslistens stemmer. Faktisk er situationen, at hvis Blå Blok samlet stemmer imod S-regeringens forslag, skal Enhedslisten stemme for, hvis regeringen ikke skal komme i mindretal. Dette betyder, at vi skal undgå en situation, hvor vi enten opgiver vores politiske eksistensberettigelse ved at gå på kompromis med vores politiske platform – eller

kommer til at fremstå for det store flertal som det sekteriske parti, der væltede en rød regering for at forsvare golde principper. Det overordnede udgangspunkt for at tackle denne situation er, at vi klart holder os for øje, hvad der er de vigtigste formål for Enhedslistens parlamentariske arbejde, nemlig: Ved at fremme alle former for organisering, bevægelser og mobiliseringer, hvor folk selv er aktive for progressive krav eller mod forringelser. Bl.a. ved at formulere og agitere for bevægelsernes krav i medierne, ved at stille forslag om dem – og meget gerne få dem vedtaget! – i Folketinget. Ved at fremsætte og støtte alle forslag, der på nogen måde forbedrer styrkeforholdene. Ved at udbrede kritikken af magthaverne og det kapitalistiske system – i stort som i småt – samt at propagandere for krav og forslag, der bryder med

systemet og peger frem mod andre måder at indrette samfundet på.

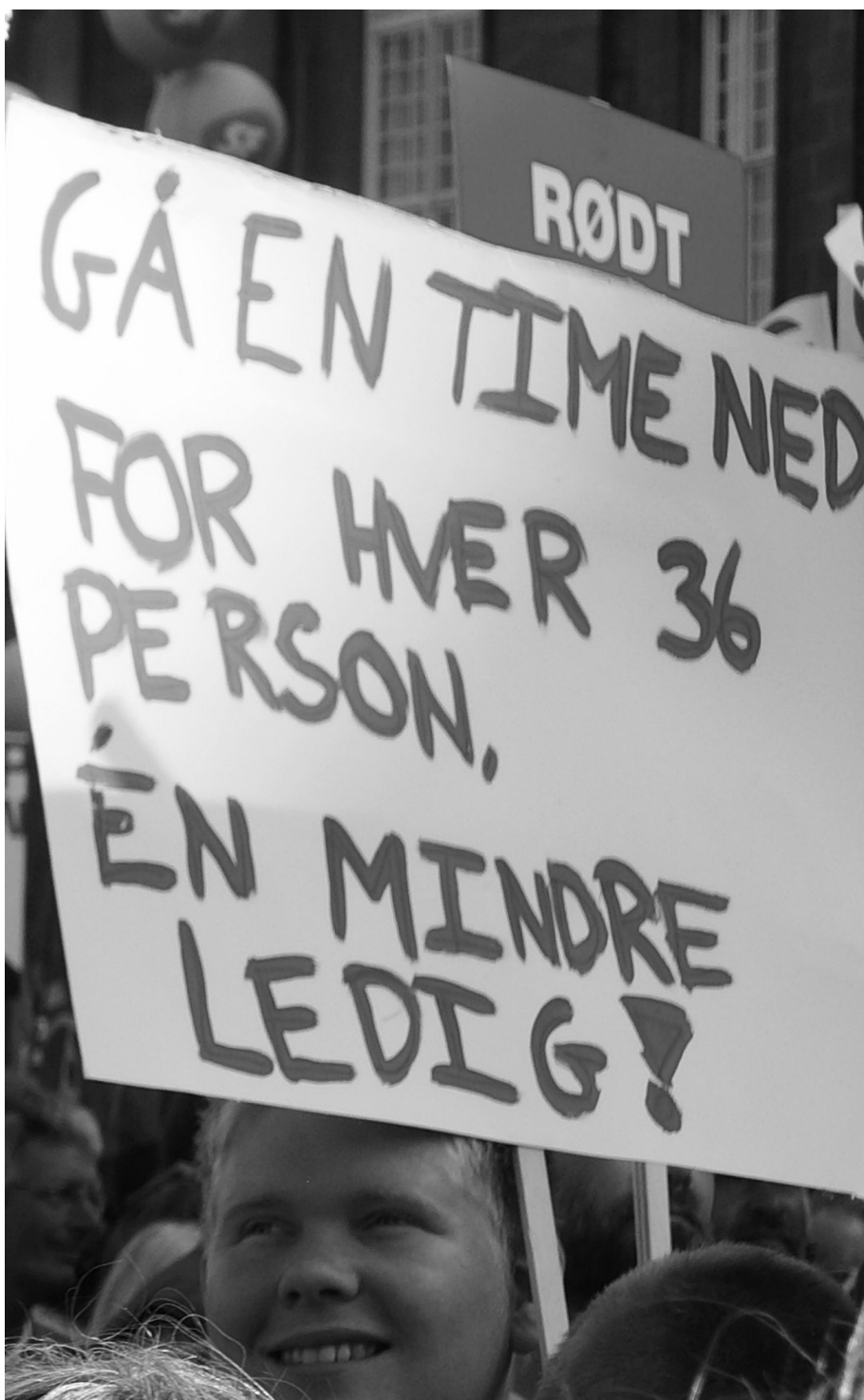
Fokus på mobilisering og bevægelse

I forhold til det førstnævnte er et af problemerne, at de store forventninger, der var til den nye regering, allerede er ved at blive afløst af frustrationer. S-SF bruger forståeligt nok de Radikales mandater som en undskyldning for at skruer alle forventningerne ned til et minimum. Men som reformistiske partier har de allerede før valget formuleret et ønske om classesamarbejde, under kælenavnet »samarbejde hen over midten«, og de har bevidst valgt at danne regeringen sammen med De Radikale – på et grundlag, som indeholder og i sin helhed afspejler den katastrofale sætning: »Udgangspunktet for regeringen er VK-regeringens økono-

miske politik i bredeste forstand«! Vi skal derfor holde fast i at vi ikke er støtteparti for regeringen – men for ethvert nok så lille skridt i den rigtige retning. Med regeringsgrundlaget er Enhedslisten fra starten placeret som på én gang »parlamentarisk grundlag« og »oppositionen til venstre«. Vores opgave er frem for alt at opbygge (og i Folketinget repræsentere) en udenomsparlamentarisk mobilisering, der tvinger regeringen til at føre en anden politik. Og selv om frustrationerne har bredt sig, ser vi også nogen røre på sig. Lige fra det offentlige tillidsrepræsentantmøde, der formulerede 7 krav til den nye regering – til DSU og SFU, der har startet »Jeres krise, jeres regning«-initiativet for at presse regeringen til »også« at tage fra de rigeste 1 procent. Hvad betyder dette fokus på udenomsparlamentarisk bevægelse? Det betyder, at vi i Folketinget ustandseligt skal udfordre S-R-SF-regeringen med de krav, der har størst opbakning i deres baglande, hvor det derfor vil være sværest for dem at afvise, og hvor der vil være bedst mulighed for at mobilisere. Men ligeså vigtigt betyder det, at vi skal fastholde »Ja til mindste forbedring og nej til mindste forringelse« – selvom det er besværligt. Dette vil gøre det svært – for ikke at sige umuligt – at indgå i de studehandler og kompromiser, som Christi-

ansborg er fuldt af. Vi skal holde fast i den linje som vi også fremførte i valgkampen: Vi skal ikke nødvendigvis have alle vores krav opfyldt for at gå med i en aftale – vi

ved godt vi ikke har det absolutte flertal og der skal indgås kompromiser – men vi stemmer ikke for forringelser – vi stemmer ikke for ting, vi er imod. Skal dette bære



Hvilke krav skal rejses. Der ingen enkelt facitliste, men gerne vidtgående krav, der markerer et alternativ til reformismen.

» Vi er nemlig nødt til at præsentere et troværdigt alternativ. Og et troværdigt alternativ kan ikke udfoldes uden at rumme krav, der bryder med det kapitalistiske systems grundlæggende funktionsmåde«

igennem kræver det, at vi helt fra starten melder klart ud, hvor vi står, og slår fast, at vi ikke vil sælge én gruppe for at få noget igennem til en anden gruppe.

Pres fra højre

I den forbindelse vil vi blive udsat for et kraftigt pres fra højre. Det er allerede begyndt. Journalister, kommentatorer og lederskribenter forlanger, at partiet bliver realistisk, pragmatisk og ansvarligt – i betydningen bliver lige som alle de andre partier. En del af dette pres vil komme fra S og SF, når situationen spidser til, dels som offentlig polemik, dels ved at tilrettelægge politiske situationer, hvor det bliver sværest muligt for Enhedslisten at forklare, hvorfor vi ikke bryder med vores grundlag og redder regeringen.

I en særlig form kan presset fra højre også komme fra nogle af Enhedslistens egne vælgere og måske medlemmer. Det er den del af vælger- og medlemsskaren, som ser Enhedslisten som »det gamle SF« eller »det rigtige SF«, og som ikke på forhånd er fremmede over for tanker om studehandler, hvis dette er nødvendigt for at få indflydelse. Men det vil være katastrofalt, hvis også Enhedslisten begynder at stemme for forringelser: Det er skruen uden ende: Hvis Enhedslisten først går med på at stemme for forringelser for ikke at vælte regeringen, så kan regeringen presse os til alt – for de vil hver gang kunne spille den samme trumf: »Vil I bringe Venstre tilbage til magten? Enhedslisten ville splitte/gå direkte imod den udenomsparlamentariske kamp: Hvordan skulle vi kunne mobilisere mod forringelser, som vi selv har stemt for? Enhedslisten ville blive identificeret som en del af en regering, der vækker modstand og frustration. De frustrerede vil ikke længere have et godt alternativ til venstre (Enhedslisten), men vil gå til højre – måske til DF. Enhedslisten ville ikke længere kunne rekruttere alle de unge, der tror på forandring, og alle de S og

SF'ere, der er blevet trætte af reformistiske studehandler. Der ville (endda med god ret!) kunne opstille et parti til venstre for Enhedslisten.

Er der en bagatelgrænse?

Princippet om mindste forbedring/mindste forringelse er netop et hovedprincip, som Enhedslisten tager udgangspunkt i. Det er ikke en facitliste, som på forhånd kan fastlægge, hvad vi mener om ethvert forslag i Folketinget. Inden for den ramme kan der opstå mange fortolkningsspørgsmål i konkrete sager. F.eks. kan der være uenighed inden for Enhedslisten, om et bestemt forslag er en forringelse. Der kan opstå tvivl om, hvorvidt den konkrete forringelse besluttet med det lovforslag, der er til afstemning, eller om den er vedtaget tidligere. Der kan være forringelser, der falder under petitesse-grænsen, hvis de indgår i en lovpakke, der indfører en lang række forbedringer. Når Enhedslisten i forhold til finansloven stiller krav om mere end én forbedring, nemlig »markante forbedringer«, er det et eksempel på, at hovedprincippet ikke afgør alle parlamentariske forhold.» I sådanne afvejninger må det være vigtigt at se på: Mobiliseringspotentiale: Er der mulighed for mobiliseringer imod den forringelse, der er på tale – eller risikerer vi tværtimod at kvæle et mobiliseringspotentiale og den fremtidige tro på muligheden for at protestere, hvis vi ikke støtter en mulig sejr (forbedringen) for nogle? Splitter det kampen for et andet samfund – er vi med til at spille forskellige grupper ud mod hinanden, i stedet for at holde fokus på, at pengene skal tages der, hvor de virkelig er at finde? Det gør ikke nødvendigvis øvelsen nem, at forklare det i en medievirkelighed, hvor spin og taktiske alliancer sætter dagsorden for al politik. Her bliver det enormt vigtigt, at der bygges på Enhedslistens demokratiske vedtagelser og organisering – og i den konkrete situation på en grundig forbedrelse og information af Enhedslistens

medlemmer, der skal forklare og forsvare politikken (og taktikken) på deres arbejdspladser, skoler, uddannelsesinstitutioner, til forældremøder og gadefester og i omgangskredsen i øvrigt. Derfor nytter det heller ikke noget at gå med på Christiansborg-øvelserne med at lukke sig inde i et rum og først komme ud, når der stiger hvid røg op. I videst muligt omfang skal Enhedslisten føre forhandlingerne åbent.

Åbenhed i forhold til bevægelserne

I det hele taget er det vigtigt med størst mulig åbenhed i det parlamentariske arbejde – og at vi bruger alle muligheder og kanaler til at skabe den tættest mulige kontakt til alt det, der rør sig uden for Christiansborg. Der kan være tale om direkte kontakt til bevægelser og organisationer. Men det kan også være indirekte, at medlemsdemokratiet i Enhedslisten, diskussionerne i afdelingerne, i faglige netværk osv. kan formidle viden, aktiviteter, stemninger og krav fra »gulvplanet« og lige ind på de bonede gulve. Initiativet til diskussionen om »finanslovskrav« i efteråret var et godt eksempel på, at vi faktisk benyttede os af dette.

Propaganda mod systemet

Også under den nye regering skal Enhedslisten have rollen som »vagthund«, der tager enkeltsager op, hvor magthaverne/staten begår overgreb eller uretfærdigheder af en eller anden art (som vi også havde det under Nyrup i 90'erne). Det kan være sager, der kræver ny lovgivning – eller sager, hvor end ikke den gældende lovgivning bliver overholdt. Dette arbejde er vigtigt – fordi det er med til at manifestere Enhedslisten som den almindelige befolknings/miljøets/menneskerettighedernes ubestikkelige forsvarer mod »systemet«. Men Enhedslisten skal også bruge de bedre muligheder for at udbrede synspunkter til en mere direkte systemkritik. Vi bliver nødt til at supplere

de grundlæggende agitatoriske krav og forslag med mere vidtgående krav og med en klarere understregning af, at vi ikke er S-SF's kritiske hjælpetropper men et politisk alternativ til reformismen. Når S-SF-R i de kommende år formentlig præsenterer en økonomisk politik ift. krisen, som ikke løser problemerne, men som derimod indeholder angreb på arbejderklassen og på velfærdsordninger plus klare indrømmelser til kapitalen, så vil Enhedslisten blive nødt til at præsentere antikapitalistiske indgreb og reformforslag. Vi er nemlig nødt til at præsentere et troværdigt alternativ. Og et troværdigt alternativ kan ikke udfoldes uden at rumme krav, der bryder med det kapitalistiske systems grundlæggende funktionsmåde. Det er ikke en tilgang, vi har stor øvelse i, og vi skal naturligvis arbejde med at udvikle og popularisere de relevante systemoverskridende og antikapitalistiske krav. Alligevel kan denne tilgang sagtens vække modstand, selv blandt vores egne vælgere. Men den er nødvendig, hvis vi skal være troværdige. Den er også nødvendig for at udvikle et nyt og større lag af socialister i Danmark, som kan gøre Enhedslisten til et endnu større socialistisk parti.

Enstemmigt vedtaget på SAP's landsmøde
7. – 8. januar 2012

De to små foldere »Det kan SAP bruges til« og »10 grunde til at melde sig ind i SAP«, vedtaget på SAP's landsmøde 2012, kan fås ved henvendelse til SAP's landskontor: sap@sap-fi.dk

DET KAN
SAP
BRUGES TIL

10
GODE
GRUNDE

TIL AT BLIVE
MEDLEM

AF SAP

(+ en ekstra)

POLITISERE – IKKE MARKEDSGØRE – SEKSUALITETEN!

AF SVEND VESTERGAARD JENSEN

I kampen for sociale forbedringer, hvad enten det handler om at forsvare velfærdsgoder eller at ændre tingenes tilstand til det bedre, synes seksualpolitik ikke at være særlig langt fremme på listen over problemstillinger og krav, der bør være fokus på.

Det kan forekomme ulogisk, for retten til »et godt liv« må vel også omfatte et godt seksualliv. Det er på en eller anden måde gemt væk, og alligevel fylder det meget hos hver enkelt, ligesom det har stor betydning for samfundets tilstand, herunder dets forandring.

Hvis vi antager, at et tilfredsstillende seksualliv er en nødvendig forudsætning for mental sundhed, er der grund til bekymring. Socialistisk Information har tidligere skrevet om, at seksualitet bliver

reduceret til en vare og fungerer som et forbrugsobjekt. Pornificeringen af det offentlige rum, reklamer og andre former for seksualisering af offentligheden hjælper overalt til denne tendens og udvikling. Spørgsmålet er, om alt dette påvirker seksualiteten i et samfund, hvor meget fremtræder som sex?

Noget tyder på en modsætning. Jo mere seksualiteten fremtræder som »vare«, vareformsrelationer, jo mindre og utilfredsstillende er folks seksualliv, og jo mere problematisk synes den at være i folks liv. Disse »varerelationer« gør især kvinder til seksualobjekter, ikke mindst i reklamens verden. En tingsliggørelse af kvinder baseret på magt og roller, der helt knytter an til det patriarkalske samfund, der er langt ældre end kapitalismen, hvis grundelement er vareproduktion.

Mistrivsel

Det er ikke, fordi folk ikke anser sex for vigtig. På trods af denne konstatering viser nyere undersøgelser en udbredt tendens: Udækkede behov, manglende lyst og svigtende funktion på det seksuelle område er udbredt i Danmark. Forskningsresultater viser, at ca. 500.000 danskere oplever svære funktionsproblemer på området, at der er tale om seksuel dysfunktion.

Wilhelm Reich pegede på nødvendigheden af et seksualpolitisk program i sin »fascismens massepsykologi«, som en modvægt imod højrekræfternes fremmarch.

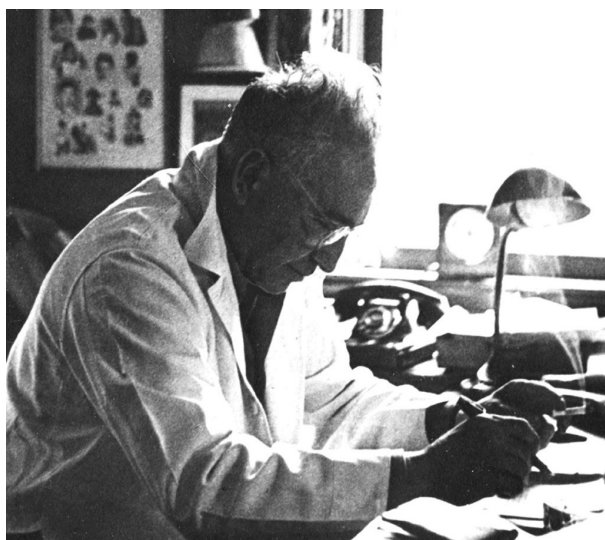
»Hvor vigtigt er det for Dem at have et godt seksualliv?« Sådan lød et spørgsmål til flere tusinde 16-95-årige deltagere i Sundhedsstyrelsens undersøgelse for et par år siden. Når unge og gamle, mænd og kvinder, singler og folk i parforhold under ét besvarer spørgsmålet, svarer næsten 90 procent, at det er »vigtigt«, »meget vigtigt« eller »særdeles vigtigt« at have et godt sexliv.

Men et er ønske, noget andet er, hvordan virkeligheden ser ud. Omkring en tredjedel beretter om mangelfuld seksuel behovsdækning, halvdelen af mændene og 80 procent af kvinderne oplever nedsat eller manglende sexlyst. 80 procent af både mænd og kvinder oplever i større eller mindre grad besvær med seksualfunktionen.

Hver niende deltager i undersøgelsen, hvilket svarer til cirka 500.000 i det danske samfund over 15 år, har så hyppige og alvorlige seksuelle funktionsproblemer, at der er tale om seksuel dysfunktion. Allerede i 2002 fremhævede WHO vigtigheden af fysisk, følelsesmæssig, mental og social trivsel i forbindelse med seksuel udfoldelse, samt muligheden for nydelsesfulde og trygge seksuelle oplevelser.

Behov for viden

Vanskeligheden ved »at give sig hen«, ville sikkert have fået Sigmund Freud, Wilhelm Reich og andre til at kalde det neuroser af varieret art. I skrækken for og bevidstheden om masseneurosernes konsekvenser, skrev Wilhelm Reich et storartet værk, »Fascismens massepsykologi«, der netop belyser, at når arbejderbevægelse og den politiske venstrefløj ikke beskæftiger sig med disse spørgsmål, kan resultatet være faretruende.



Trods »seksualiseringen af samfundet« viser en undersøgelse fra Frederiksberg Hospitals Innovacenter en stor uvidenhed hos unge om seksualitetens praksis. Undersøgelsens indgangsvinkel var at teste en vaccine mod livmoderhalskræft. Men forskerne bemærkede en overraskende begrænset viden om sex, prævention og krop. De unges spørgsmål var mange. Resultatet af undersøgelsen viste et stort behov for rådgivning. Det er ikke nok at få seksualoplysning i folkeskolen. Der er også en tid efter. Den tid, hvor de unge bliver seksuelt aktive.

Undersøgelsen viste også, at selv om der har været fri porno hele deres liv, seksuelle revolutioner fra 1960'erne og frem, og at meget i samfundet fremtræder som sexfikseret, en del af underholdningsbranchen, osv., så er det svært for unge at tale om deres egen seksualitet. De unge anser nogle af deres spørgsmål som »pinlige« og »unormale«.

Kønssygdomme er udbredte. Fra 2002 til 2009 er antallet af registrerede tilfælde af klamydia i Danmark næsten fordoblet fra 16.203 tilfælde til 29.825. Hvert år bliver 500 sterile af kønssygdommen.

Behovet for viden handler ikke kun om kønssygdomme, selv om disse er ret udbredte blandt unge. En statistik, her refereret fra fagbladet Sygeplejersken, siger, at 16-25-årige har den højeste frekvens af klamydia og provokerede aborter. Det viser, at unge, der er i gang med en uddannelse, er overladt til sig selv, når de skal søge viden. Samtidig er seksualundervisning et timeløst fag i folkeskolen. Det betyder, at den ikke er en fast del af undervisningen, og medfører, at mange unge ikke får den nødvendige undervisning på et tidspunkt, hvor de har mest brug for det.

De unge stiller ikke krav om mere brug for seksualundervisning. Det er andres opgave. Mange unge debutterer seksuelt i 16 års alderen, og derfor er det en vigtig målgruppe at nå for at forhindre ovenstående problemer.

Præstationsskræk

Mange har svært ved at leve op til »dette samfunds seksualiseringsidealer«, sådan som de fremtræder og som nævnte undersøgelser viser. Jo mere sex fremtræder som »vild og avanceret« i medier, rekla-



mer, underholdningsbranchen, m.v., jo mere måler man selv sit eget sexliv eller måske mangel på samme i det lys. Og så blegner ens seksualliv næsten pr. definition og virker kedelig. Udviklingen er med til at opstille en præstationsskala, og hvis sexlivet bliver en del af en præstationslogik, er skuffelsen næsten noget, man er dømt til.

Seksualitet har stor betydning for folks selvværd og livskvalitet. Og føler man ikke at kunne leve op til »idealet«, kan konsekvensen være, at ens seksualitet helt uddør eller bliver »for kedelig«, eller at der opstår seksuelle dysfunktioner. En undersøgelse, foretaget af YouGov, viste, at 33 procent af danskerne er enige i udsagnet »mit sexliv er kedeligt«. Tallet var stort det samme på tværs af aldersgrupper (18-74 år) og køn.

Politisere, ikke markedsgøre

For at udvikle et seksualpolitisk program må et af udgangspunkterne være at tage afsæt i dette tilsyneladende modsætningsforhold mellem fremtrædelse og væsen. Fremtrædelse i samfundet – ikke mindst sex som en »vare« med de interesser, der er forbundet hermed. Og væsenet, seksualdriften, som er en del af den menneskelige eksistens. Trods de såkaldte seksuelle revolutioner gennem 1960'erne og 1970'erne fortsætter samme system. Noget er forandret, men meget er bevaret. Og i de forløbne årtier er kapitalismen slået endnu mere igennem på alle planer, så også sex mere end nogensinde er blevet en vare på et marked som alle andre ting

Undersøgelser viser at trods den store åbenhed om sex i vores samfund, så har de unge en meget begrænset viden om sex, prævention og krop.

– på fremtrædelsesplanet i det mindste, og så er rammerne sat! Kapitalen trænger så at sige ind overalt. En tendens, Karl Marx allerede så udmærket antydede i Det Kommunistiske Manifest!

I generelle vendinger kan vi derfor konkludere, at seksualiteten må være en del af en antikapitalistisk kamp. Eftersom seksualiteten er en materiel interesse, må den forsvares på samme måde som arbejderbefolkningens andre interesser. Vi må udvikle konkrete krav på dette område og finde veje til at politisere i modsætning til at kapitalisere seksualiteten?

Det er ikke denne kommentars ambition at opstille et seksualpolitisk program, men kun at påpege et behov. Og hvis ikke det sker, er der andre kræfter, der tager over. Det viser historien, jf. Wilhelm Reichs nævnte værk og tiden, der fulgte.

Det er åbenlyst, at et seksualpolitisk program må indeholde krav om en bedre og mere omfattende seksualoplysning til unge. Det vil blandt andet sige en oplysning, som er mere seriøs, på de unges egne præmisser, ikke klichéagtig, og som ikke kun handler om »teknik«, men også om følelser. Vi må også kræve flere og bedre muligheder for (også anonym) rådgivning, og en systematisk uddannelse i seksuelle spørgsmål fra prævention til seksualpsykologi på alle uddannelser, der skal arbejde med børn og unge.

Mordet på

I efteråret udkom romanen »Manden, der elskede hunde« om mordet på Lev Trotskij. Forfatteren Leonardo Padura har skrevet en fortræffelig bog, som blandt andet bygger på hans møde med Trotskij's morder i Cuba. AF SVEND VESTERGAARD JENSEN

Hvordan kan en historisk roman på knap 800 sider være interessant for mange, der jo kender til det faktum, at den russiske revolutionsleder blev myrdet i 1940 i Mexico? Da anmelderen modtog bogen og så dens omfang, blev han lettere fortvivlet – 800 sider om det mord, anmelderen kender en del til i forvejen. Det samme gør sikkert en del af Socialistisk Informations læsere. Men hurtigt bliver læseren fanget og fortsætter med at læse en imponerende historisk roman, der herfra kraftigt må anbefales at kaste sig over.

Tre spor

Bogen følger ikke bare morderen og hans offer op gennem 1930'erne. Det tredje spor er forfatteren Leonardo Paduras eget på Cuba, hvor handlingen også foregår. Vi følger Lev Trotskij fra hans forvisning fra Sovjetunionen i 1929 og frem til den skæbnesvangre dag i august 1940 i Mexico. Det er rejsen til Tyrkiet, til Frankrig og Norge, for endelig at få asyl i Mexico. Ingen andre stater ville give permanent husly til denne

revolutionære socialist end præsident Cardenas. Stalin-bureaukratiet's forfølgelse af ham og presset på de regeringer, der kunne finde på at give Trotskij asyl, var mærkbar overalt.

Bogen følger mindst lige så tæt morderen Ramon Mercader i samme periode. Startende med at han rekrutteres til det spanske kommunistparti fra bourgeoiskredse nær Barcelona, hvor hans rige familie havde slået sig ned. Ikke mindst moderen, Caridad, følges ligeledes tæt bogen igennem, da hun har stor indflydelse på sønnen. Hun havde ligeledes brudt med familiens overhoved og tilsluttet sig kommunistpartiet, der voksede hurtigt efter folkefrontens sejr i 1936 på grund af Sovjetunionens materielle støtte.

Caridad levede sammen med en central KBG-agent i Spanien og senere i andre lande, når opgaven krævede det. Forholdet mellem moder og søn er godt beskrevet i bogen. Det er for sønnens vedkommende angstfyldt og ikke præget af megen kærlighed. Inden sønnen efter nogle års planlægning skal til »den store mission«, siger eller rettere taler moderen til sønnen. »Mit had vil aldrig tillade mig at arbejde for at opbygge det nye samfund. Men det er det bedste våben til at nedbryde det andet samfund, og derfor har jeg gjort jer, alle mine børn, til det, I er: hadets børn. I morgen, i overmorgen, når du om to dage står foran den mand, som du skal dræbe, så husk, at han er min fjende og også din« (s. 590)

Ramon Mercader deltog i den spanske borgerkrig og rekrutteres som sovjetisk

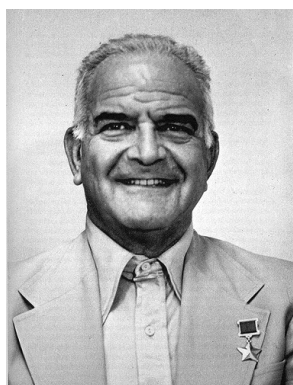
agent. Han blev uddannet i Moskva til spion og morder. Toptrænet psykisk og fysisk for at kunne udføre »den store mission«, at myrde Trotskij!

På cubansk strand

I bogens tredje spor får vi indblik i Leonardo Paduras eget liv. Han giver en god beskrivelse af det cubanske samfund og sit syn på livet her gennem tre årtier.

Padura bygger de vekslende kapitler om Mercader på samtaler med ham på stranden i 1977. Samtalerne noteres ned fem år efter. Ingen havde før villet lytte til denne mystiske mand, der dagligt gik ture med sine to hunde ved stranden – »Manden, der elskede hunde« – med en beskytter altid nær ved ham. Den mystiske mand ønsker at fortælle sin historie, blot den ikke skrives ned. Men manden har sikkert en fornemmelse for, at Padura er – og det var han dengang – en spirende forfatter. I hvert fald vil »manden, der elskede hunde«, fortælle sandheden om sit liv, i det mindste den måde, han forstod det på: Hans sandhed og hans liv.

Pludselig forsvandt manden. Padura ledte efter ham og havde nærmest opgivet yderligere kontakt. Han var sikkert død, men efter fem år gav en ældre sygeplejerske forfatteren en stak håndskrevne papirer fra manden. Der går mange år – vist nok 16 – fra Padura mødtes med manden, til historien skrives sammen. I mellemtiden var mere materiale end hos og stilet til Padura, som efterhånden kunne se hoved og hale i historien og få den til at hænge sammen.



Ramon Mercader, Trotskij's drabsmand, fotograferet på Cuba i 1977, det år bogens forfatter mødte ham.

Trotskyj

Den mystiske mand hed eller havde heddet Jaime Lopez. I et andet liv hed han Ramon Mercader, i et tredje Jacques Mornard, og videre Frank Jacson og Roman Pavlovitj.

Både bøddel og offer

Morderen var også et offer. Han var offer for bureaukratiet i Sovjetunionens løgne og bedrag og blev et redskab for dette regime, der udrensede og udryddede de revolutionære fra den russiske revolution og revolutionære andre steder i verden – ikke mindst i den spanske revolution og borgerkrig, som gennemgås grundigt i romanen.

Han blev ikke den helt, som blev stillet ham i udsigt, når »den store mission« var fuldført. Han blev overmandet af nogle af Trotskij's livvagter og kunne ikke slippe væk, trods hans hjælpere var tæt på huset den dag, hvor mordet skulle ske. Hans livs elendighed er ligeledes grundigt beskrevet af Leonardo Padura på baggrund af det materiale, han udarbejdede fra samtaler på stranden og det han senere modtog.

Bogen er i det hele taget et grundigt bearbejdet værk om stalinismen, dens væsen og natur, der i enhver henseende var kontrarevolutionær. Og det er fortalt i dramaform. Padura har lavet et utroligt flot researcharbejde og skrevet en roman, som med forfatterens ord »er organiseret i overensstemmelse med fiktionens krav og friheder«.

Selv om meget af bogens stof er velkendt, er der dog noget nyt om Lev Trotskij's morder, der ellers skulle holdes

hemmeligt. Mercader måtte hverken i Sovjetunionen eller Cuba sige noget til nogen om sagen og ikke mindst dens sammenhænge. Det var aftalerne med ham. Blev de brudt, kendte han kun konsekvenserne alt for godt.

Tilbage i Moskva

Fortællingen fortsætter op til nyere tid i Moskva i 1968, hvor morderen møder sin mentor – KGB-agenten – fra den spanske borgerkrig. Mentoren, der rekrutterede og instruerede ham, og som havde fulgt Mercader fra borgerkrigens begyndelse til selve dagen for mordet på Trotskij. De så ikke hinanden, før slutningen af 1960'erne i Moskva.

Mercader får i Rusland af generalsekretær Leonid Brezjnev overrakt to medaljer, Sovjetunionens Helt og Leninordenen, samt skiltet, der viste, at han var medlem af KGB's æresgarde.

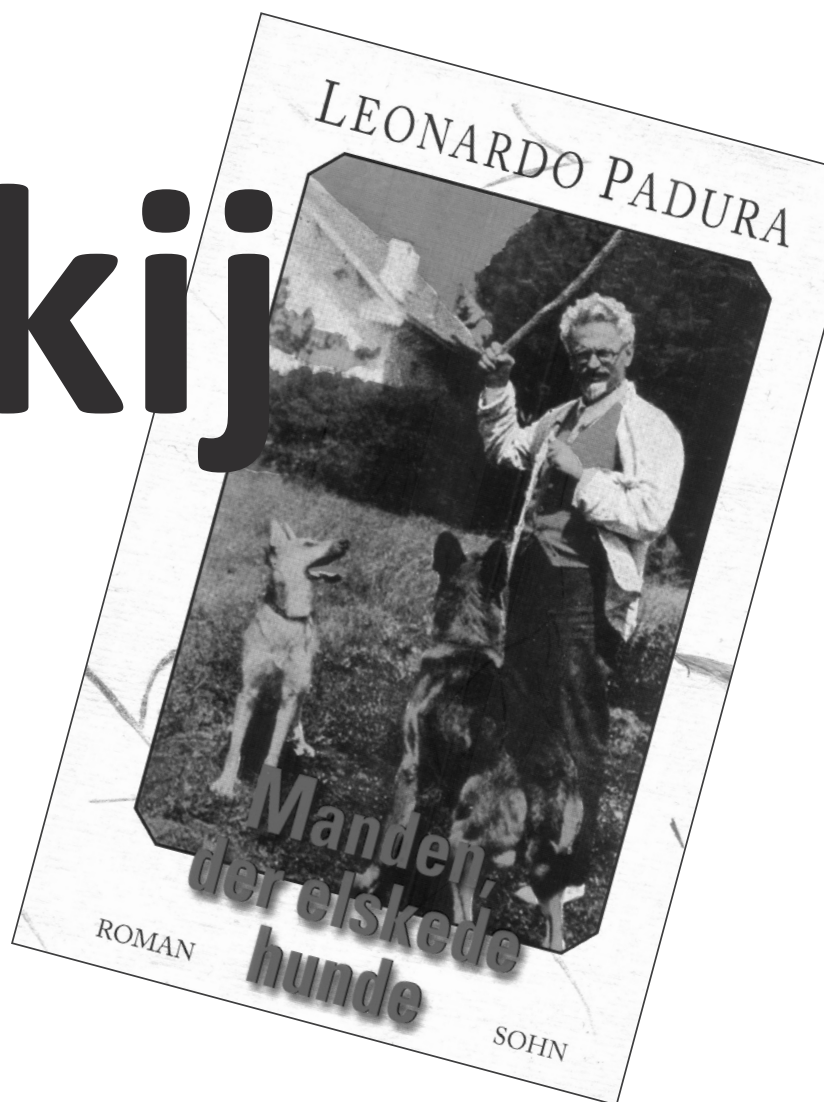
Mercader sad i mexicanske fængsler fra mordet på Trotskij i 1940 til 1960. Derefter rejste han til Sovjetunionen. Han fik al-

lernådigst lov til at komme til Cuba, hvor han boede fra 1974 til sin død i 1978 mod, at han heller ikke her fortalte sin historie, som han uden tvivl brændte inde med. Takket være forfatteren til denne historiske roman blev den fortalt, nedskrevet og sat i trykken.

Trotskij blev gennem mange år fortiet på Cuba og kun nævnt og beskrevet som »forrædder« og »renegat«. Nu er bogen til fri afbenyttelse – også på Cuba, og siden udgivelsen har den skabt en del interesse. Blandt andet vandt bogen den nationale kritikerpris på Cuba. I udlandet fik forfatteren de uafhængige franske boghandlernes pris, Le Prix Initiales, for den bedste udenlandske roman i 2011.

Intet tilfælde – det fortjener den! Læs den!

Leonardo Padura: Manden der elskede hunde. På dansk ved Rigmor Kappel Schmidt. Roman, 780 sider. 299,- kr. ved bestilling fra Forlaget Sohn



International Socialistisk Ungdomslejr 2012

For 29. gang afholder Fjerde Internationale International Socialistisk Ungdomslejr. Denne gang bliver lejren afholdt i det nordlige Spanien i skyggen af pyrenæerne, nærmere bestemt Besalú i Katalonien.

I gen i år vil de politiske temaer give et fingerpeg om, hvor lejren bliver afholdt. Med kun 100 kilometer til Barcelona er det oplagt at lejren i år vil have fokus på de store sociale kampe mod den økonomiske krise som flere lande har oplevet de seneste år. Derfor er hovedtemaerne for lejren i år også gælds-krisen, unges forhold under krisen og med en hel dag afsat til at diskutere strategier for hvordan vi ændrer verden. Der er lagt op til en lejr hvor de politiske diskussioner om perspektiverne for disse kampe vil være i højsædet.

Faglig kamp

Det er et fokus og en politisk situation, som vi i Danmark igennem de seneste år også i større grad er blevet præsenteret for. Ungdomsarbejdsløsheden stiger og der mangler praktikpladser. Samtidig er fagforeningerne pressede og taber støt medlemmer. Af samme grund vil vi i år fra dansk side bidrage politisk med oplæg om erfaringer med forskellige måder at opbygge fagforeninger på og alternative måder til at kæmpe faglige kampe – med udgangspunkt i Fremtidsfightere.

Parlamentarisk strategi

Opbygningen af brede antikapitalistiske partier vil også i år være en stor prioritet. Herhjemme er vi i en situation hvor

Enhedslisten udgør det parlamentariske grundlag for regeringen, hvilket også gør den parlamentariske strategi endnu mere interessant at diskutere med kammerater fra hele Europa. Der vil i år være flere workshops, der lægger op til diskussion af alternative strategier og måder at organisere arbejderklassen på.

Antifascisme og queer-teori

I lyset af de senere års økonomiske krise er der også hen over Europa opstået en voksende højreradikal bevægelse. Vi har set de mest ekstreme tilfælde af denne højreekstremisme på Utøya i Norge, men også i gadebilledet er voldelige overfald og demonstrationer fra fascistiske grupperinger blevet hyppigere. Herhjemme har vi senest set det med Defence League demonstrationen i Århus den 31. marts. Denne situation vil der blive sat fokus på med en temadag om antiracisme kombi-

neret med workshops om LGBT (Lesbian-Gay-Bisexual-Transsexual) kampe, hvor vi fra den danske delegations side blandt andet skal holde oplæg om europæiske, fascistiske gadebevægelser, queer teori, samt en workshop løbende over hele ugen om antifascisme.

Selvorganisering

Selve lejren er 100 procent selvorganiseret. Det betyder at vi unge selv står for lejrens daglige drift. Vi har en lejrledelse med repræsentanter fra hvert land, som koordinerer lejren ugen igennem. Vi sørger også selv for rengøring, baren og brandvagter om natten. Hovedideen bag lejren er at prøve at leve kollektivt i en uge hvor beslutningerne bliver taget i fællesskab. Derudover har vi vores egen møntfod på lejren, så man kan købe det samme for en timeløn uanset om man er fra Danmark eller Grækenland.

Praktisk!

Tid og sted: Besalú i Katalonien. 30. juli - 5. august.
 Pris: ca. 3.000 kroner. (inklusive bustransport).
 Tilmelding og spørgsmål: sap@sap-fi.dk